

IHS

ADORO TE
DOM VANDEUR

LELKI KULTÚRA KÖNYVEI

1. *SCIPOLI LŐRINC*

LELKI HARC

264 oldal, ára 180 P.

2. *SZÉKELY LÁSZLÓ*

NYOLC BOLDOGSÁG

204 oldal, ára 150 P.

3. *SZÉKELY LÁSZLÓ*

MINDENNAPI IMÁDSÁGOD

160 oldal, ára, 130 P.

ADORO TE

DOM EUGEN VANDEUR
BENCÉS SZERZETES

ADORO TE

EUCCHARISZTIKUS ELMÉLKEDÉSEK

FORDÍTOTTA

SZIRMAI JÓZSEFNÉ

SZALÉZI MŰVEK, RÁKOSPALOTA.

**Nihil obstat. Carolus Szitkey S. S. censor dioecesanus.
Imprimatur. No. 1148-1937. Vacii, die 5-a Martii
† Stephanus Episcopus Vacienſis.**

4297. Don Bosco Nyomda, Rákospalota. (F.: Sarkady A.)

Előszó.

Szent Tamás csodálatosan szép, kimeríthetetlen mélységű és mégis gyermekien egyszerű imája olyan lenyűgöző erővel ihlette meg Dom Vandeurt, hogy amikor a szenttamási ima nyomán szemléli az Eucharisztia csodáit, szinte mámoros és mámorító dallá válik benne minden érzése és gondolata. Viszi, ragadja a lelkeket magával a szent Eucharisztia felé — az Úr Jézussal való legbensőségesebb egyesülés felé. Magasra csapnak fel benne az Istenszereket mélységekből feltörő hullámai — erejük legyőzi a végtelenséget és Isten dicsőséges trónusa felé lendíti a lelkeket. Az isteni örömök borának megittasultságában olyan dús árrá dagad benne a mondanivaló, hogy szinte új szavakat kell teremtenie ahhoz, hogy megértesse magát.

Éppen azért, nehéz feladatra vállalkoztunk, amikor magyar nyelven igyekeztünk visszaadni azt, amit ez az isteni titkok mámorában zengő lélek eldalolt Istenének. Mégis megkiséreltük, mert hisszük, reméljük, hogy sokak öröme, épülésére, lelki-gazdagodására fog szolgálni munkánk. Hiszük, hogy az ADORO TE inspirálta himnuszszerűen szárnyaló elmélkedések méltóképpen csendülnek majd bele a Szent Évet beharangozó harangok hatalmas zúgásába és közelebb hozzák a lelkeket ahhoz a gondolathoz, melyet a Szent Év és az Eucharisztia tiszteletére megtartandó nemzetközi nagy találkozás kifejez.

És végül hisszük, hogy mindazok, akik szomjas és imádságos lélekkel olvassák ezt a könyvet, már itt a földön megízlelik majd az Eucharisztia Istenével való egyesülés semmihez sem fogható boldogságát.

1937 május 23-án.

THEOLÓGIAI SZINTÉZIS

Az „*Adoro Te*“ ima, melyet a hit ihletében mond a lélek az élet kenyéréhez, a Tűsthez és a Borhoz, az örök boldogság reménységében. Így is zenghetné a lélek :

„Imádlak rejtőző Istenség — vakon álavetem hitemet Neked. A Te nevedben bízom csupán, Benned hiszek, Isten és Ember, kit keresztrefeszítettek és kinek nem látom sebeit . . .

Ó Isten kenyere, adj életet nekem ! Ó Pelikán vére, moss meg bűneimtől !

Hogy boldog lehessenek, az kell nekem, hogy már ne csak higgyek, hanem lássak is: lássam Orcádat a megdicsőülésben: Így legyen.“

Ez a hitvallás hét versszakban és mintegy hétszeres fokozásban írja le az Eucharisztia Istenével való egyesülésre vágyó lélek megmozdulásait ; Isten imádását, az Isten felé való vonzódást, Isten megvallá-

sát, az Isten akaratában való megnyugvást, az Isten bírása utáni vágyakozást, az Istenben való megtisztulást és az Istenben való boldogságot.

Ez annyit jelent, hogy a Hitnek ez a misztériuma az életszentség leghathatósabb eszköze és hogy az életszentségben Alter Christi-vé alakul át az ember.

I.

ISTEN IMÁDÁSA.

**Adoro te, devote, latens Deitas,
Quae sub his figuris vere latitas;
Tibi se cor meum totum subjicit,
Quia te contemplans, totum deficit.**

*Rejtező Istenség, hittel áldalak,
Ki elrejtezől itt bor s kenyér alatt.
Szivem teelőtted megalázkodik,
Mert ha téged szemlél, megfogyatkozik.*

Az imádás az első érzés, mely a lelket a Hit Titka előtt előnti. Ez a titok túlnő rajta, leteperi. A lélek nem érti; értelme alázatosan megadja magát, kiszolgáltatja magát a hitnek, a fenséges és isteni lángnak, és megsemmisül.

ELSŐ ELMÉLKEDÉS.

Adoro Te Devote Latens Deitas.

Rejtező Istenség hittel ádalak.

Adoro Te... Ádalak, imádlak...

Ádalak, imádlak, rejtett Istenség, az Eucharisztia Istene, szent Eucharisztia, Te, ki magad is élő hálaáldozat vagy a mennybéli Atya előtt!

Ádalak, imádlak téged, a hit rejtélyes titkát. Minden gondolatom leborul bölcseséged áthatolhatatlan titokzatossága előtt. Világosságod elbódítja lelkemet, amikor beléje szállni kegyeskedel, ó, világosságból fakadó világosság, igaz Istentől származó igaz Isten...

Nagy elragadtatásban ádalak és imádlak és hallgatok. Mi mászt tehetnék most, amikor titkaid uralkodnak bennem?

Az imádás nem más mint a szeretet extázisa. „Az imádás az a szeretet, amely feloldódott tárgyának szépségében, erejében, nagyságában; a szeretet, mely aléltóságba, mélységes, gazdag hallgatásba merült; abba a hallgatásba, melyről Dávid beszélt, amikor így kiáltott: Hallgatás a Te dicsérete!”

Ádalak és imádlak... megsemmisülök

előtted, Szépséged, Erőd, határtalan Nagyságod láttán, ó, szent Eucharisztia! Háromszor szent dolgok ezek... és én csak hallgathatok, imádkhato...

Áldalak és imádklak Téged, mindenkifeletti szépség, Úr Jézus Krisztus, leírhatatlan, örök, egylényegű visszfénye az Atya sugárzó szépségének, az Atyáénak, aki öröktől fogva nemzett Téged, örök Ige...

Áldalak és imádklak, Mindenható Erő, ki mindenható vagy magad is, aki által lett minden ami lett; Benned van élete és maradása minden teremtett dolognak mindörökké. Te vagy a teremtés végtelen változatosságának isteni művészete, minden teremtmény a Te hatalmat hirdet!

Áldalak és imádklak, Isten végtelenségéből áramló végtelen Nagyság, ki saját végtelenségében egy vagy a végtelen Atyával, a végtelen Szentlélek Istennel a hármasság végtelenség egységében. Áldalak és imádklak...

*

Hittel áldalak és imádklak... hívő hittel. Mit jelent, ha azt mondom: hittel? Azt jelenti, hogy a semmi vágyva vágyik megismerni a Mindent; hogy a porszem meg akarja vallani Azt, aki megteremtette; hogy

az, aki semmire sem méltó, elragadtatásban áll az istenien méltóságos adomány előtt, amelyben részesült.

Hívő hittel... jelenti az egész tereményt, mely adni akarja magát, felajánlani akarja magát, aki szeretettel akarja viszonzni azt a Szeretetet, mely magában álló leereszkedéssel jött feléje; olyan leereszkedéssel, hogy az angyalok is döbbenve csodálták.

Hívő hittel... Szolgád arcára borul előtted, ó Eucharisztias Jézusom és elpusztít mindent, ami őmaga, eltapos mindent, amije van Fenséged előtt és összeomlik nyomorúságának nyomasztó súlya alatt.

Hívő hittel... Szeretné, ha bemutatná Neked határtalan tiszteletét; odaadása felől szeretne biztosítani; hü akarna maradni Hozzád.

Hívő hittel... Ez szentjeidnek, az Eucharisztia szentjeinek hite, az a hit, amelyre az Eucharisztia vágyakozik. Ez reménysége mindazoknak, akik oltáraid előtt nagy dolgokat merészelték a Te dicsőségedre, annyira, hogy az oltárra vágyakoztak a Te segítségiddel.

Hívő hittel... Ez a Szeráfok égő szeretete, akik fátylad alázatos leple alatt imádnak Téged, Rejtett Istenség. Ezzel a

szeretettel szeretném telíteni az Istentiszteletet, mely a vallásosság lényege.

Ó rejtett Istenség... *Latens Deitas!*

Úgy látom, ebben van a nagy titok, a hit mélységes titka! Meg tudod-e érteni én lelkem, hogy egy Isten ennyire elbújék, elrejtőzzék, eltűnjék és megsemmisüljön?

Áldalak, imádlak, rejtező Istenség. Ha isteni fényedben láthatnálak, ha dicső arcod ragyogásában fürödhetnék, ha elmerülhetnék azokban a szent lángokban, melyekben szeráfjaid szárnyai szikráznak, édesen, erőteljesen elárasztana az imádat és nem kellene egyebet tennem, mint lassan, fokozatosan megsemmisülnöm színed előtt.

De nem; Te sajnálsz engem; elrejtőzől mohó pillantásom elől, mert meg akarod kímélni gyengeségemet annak a dicsőségnek súlyától, melyet nem tudna elviselni. Elrejtőzől előlem Istenem, hogy érdeméül szolgáljon hitemnek, amikor megtalállak és hogy megjutalmazhass érte úgy, ahogy csak Te tudsz jutalmazni, jóságos és igazságos Isten!

Imádságom így érdemszerzőbbé válik előtted; hitem így csak Önmagadért fog imádni. Megelégszem azzal, hogy Rejtett Istenség vagy, aki a titokzatos mélységekben lakozol és magad szólítod fel szabad

akarattal bíró teremtményeidet arra, hogy keressenek és éljenek veled, ha megengeded nekik, hogy megtaláljanak.

Rejtező Istenség, hittel áldalak: elrejtőzöm magam is és összeszedettséget keresek hitemben; elrejtőzöm értelmem készletései elől; eltűnök, hogy szentségedben téged utánozzalak Isten Eucharisziája, ki szintén elrejtőzöl.

Áldalak, imádlak... Az én részem az, hogy hallgassak, csendben, szavak és gondolatok zaja nélkül megalázkodjam előtted és elhozom Néked békés nyugalomban megsemmisülésem adóját, melyet követelsz.

Ilyen alázatban álljak előtted Rejtező Istenség! És akkor, ragadjon ki hatalmad önmagamból, hogy elrejtőzhessen isteni titkaid mélységeibe.

Hogy ott, Benned, távol mindentől, imádhassalak Téged, a hívő hit kiszolgáltatottságában, ó, Rejtező Istenség, ki rejtve vagy előttem és minden hívő lélek előtt.

Adoro te... Áldalak, imádlak Jézus Krisztus!

MÁSODIK ELMÉLKEDÉS.

Quae Sub His Figuris Vere Latitas.

Ki valóban elrejtezel, itt bor s kenyér alatt.

Ó, Rejtező Istenség, kit leborulva, könnyörögve imádok; Isten, kit ott kereslek lényem legmélyén, ahová ellátogattál; igen, meg kell semmisülnöm, amint, úgy hiszem Neked is el kellett viselned a megsemmisülést. Te, akinek minden jogod megvan arra, hogy megjelenj, valóban elrejtezel . . . *vere latitas*.

Elrejtezel ó Istenem, a dicsőség örök csillaga, aki lángoddal világítod meg a kerubok semmihez sem fogható intelligenciáját, a kerubokét, akik remegve állnak dicsőséged fensége előtt az örök országban.

Elrejtőzöl valósággal . . . *vere*; és mintha semmi, de semmi sem maradna belőled, ami látható. Semmisem. „Te elrejtett Isten vagy, Izrael üdvözítő Istene.”¹ És dicsőségnek fénye, mely Te vagy magad, fátylak mögé rejtőzik, szimbolumok mögé, romlandó képe mögé annak, ami vagy és számunkra lenni akarsz.

1. Izaiás, XIV. 15.

Valóban elrejtezed bor s kenyér alatt... a bor és kenyér romlandó színe alatt, méltatlan teremtett dolgok színe alatt, melyeket örök Gondviselésedben arra választottál ki, hogy méltatlan, halandó szemünk előtt elrejtőd szépséged, erőd, végtelen nagyságod isteni ragyogását.

És mégis, mennyi bölcseséggel választottad meg a fátylat, mely méltatlan halandó szemünk előtt eltakar! Mért éppen a kenyeret, mért éppen a bort választottad Uram? Megláttad-e, ó, Rejtező Istenség, a finom burok mögött azt, ami megvigasztal bennünket azért, hogy nem láthatunk és kissé hozzásegít ahhoz, hogy jobban megismerjünk és jobban szerethessünk Téged? Azt, ami ha élünk vele, erőt ad ahhoz, hogy ennek a megismerésnek, ennek a szeretetnek magasságára emelkedhessünk?

*

A kenyér! Ez a mindenki tápláléka! Van-e valami, ami alkalmasabb lehetne arra, hogy elrejtőzz benne és nekünk oly csodálatosan add benne magadat?

Nem a kenyér az, amit legkönnyebben szerezhetsz meg az ember, amit meg nem ún soha?

A kenyér! Olyan szemmel láthatóan példázza tested képét, melyet Anyád, Mária

adott neked! A kenyér sok és válogatott mag összetétele, mely sok tagból álló szent testedre emlékeztet; és emlékeztet egyben titokzatos testedre, az Egyházra is és híveid összeségére, kik kis búzaszemekből lettek a keresztelő medence vízében új kenyérré, melyet a Szentlélek tüze veled egyetemben éget újjá szent áldozatod oltárán.

A búza-kenyér! Kit ne emlékeztetne ez a legnemesebb, legtisztább, legtáplálóbb mag arra a hatásra, melyet Szentséged a lélekre gyakorol? Nem azt példázza-e, hogy Szentséged erőnk, jóllakásunk és halál elleni orvosságunk?

Szemléld hát lelkem, Istennek ezt a kenyerét; és míg szemléled, halljad Jézusod szavát: „Én vagyok az élő kenyér, ki mennyből szállottam alá. Ha valaki e kenyérből eszik, örökké él; és a kenyér, melyet én adok, az én testem, a világ életéért.”¹ A föld kenyere csak a testet elégíti ki; a mennyei kenyér a lelket is táplálja. Ha az egyikből eszel, újból megéhezelsz, de ha a másikat eszed, megelégszel.

„Vedd hát e kenyeret, mert e kenyér Jézus Krisztus, Jézus Krisztus pedig maga az élet; a mi életünk pedig a Kenyér!”²

1. János, VI. 51. 52.

2. Tertullian: De orat. CVI.

Imádlak Rejtező Istenség, imádlak a szőlő isteni gyümölcsének színe alatt, melyben Véredet tisztetem, szent Véredet, melyben szent akarodod szerint el kell ömölnöm nekem is, kis vízcseppnek, hogy jelezzem, milyen nagyon akarod, hogy rejtve legyek én is Tebenned.

A bor csodálatos szimbóluma! Megváltóm érthetetlen leereszkedése! Isten bora, jöjj lelkembe, melengessed, derítsd fel, szent mámort adj neki. Jöjj lelkembe, élesztgesd buzgóságát, töltsd be természetfeletti örömmel, add neki a szeretet mámorát. Azért rejtőzöl igazán és valósággal a bornak, a szőlő gyümölcsének színe mögé, hogy mindezt elmondhassad nekem.

Te vagy az igazi szőlőtő, ó Jézusom, belőled fakad az igazi bor: szent véred. Azért kívánod oly nagyon, hogy venyigéje legyek ennek a szőlőtőnek, mert azt akarod, hogy belőled nyerjem az éltető nedűt, mely nélkül elszáradna a kis venyige.

Ó Rejtező Istenség, hogy fázom zsibbadó lelkemben! Melengess engem! Mint isteni pára, ereszkedj belém, lelkemet járja át az örökkévalóság nedüje, mely Te vagy, ó Uram, hogy felszakadjon benne a nagylelkű, erőteljes és könnyű mozdulat, mely Tehozzád vezet.

Jézus vére, az örökkévaló örömök való-

ságos bora, légy bennem kiapadhatatlan forrása az örömnök és buzogj most és mindenkor boldogságra szomjazó lelkemben.

Légy Te, ó drága Vér, minden képességem mámore; csendesítsd szenvedélyeimet, oldd fel őket szelíd derűben, hogy szívem boldog békességben pihenhessen szíveden.

Mennyei Kenyér, az isteni Szőlőtő Bora, hadd tűnhessek el Bennetek a Rejtező Istenséghez hasonlatosan. Hadd változzam el én is a szent Eucharisztia csodája szerint és lényegesüljek át Bennetek úgy, hogy csak a látszat, a járulék maradjon meg belőlem is; az igazi életem pedig, a benső, sajátos életem már csak Krisztusom élete legyen.

Úr Jézus, a szentek Pásztora, Vezető, ki megadod a hívőknek az örök életet, adj az éhezőknek mennyei kenyeret; tárd fel a szomjúhozók előtt az élő vizek forrását! Valóban rejtező Istenség, rejts el engem szent kenyeredbe, meríts el szent borodba, hogy megsemmisüljek Benned, imádott Jézusom . . .

HARMADIK ELMÉLKEDÉS.

Tibi Se Cor Meum Totum Subjicit.

Szívem Teelőtted megalázkodik.

Ebben van minden odaadásom, minden kiszolgáltatottságom az Eucharisziával szemben. Mert van-e nagyobb áldozat az értelem, a szív, az egyéniség áldozatánál, amikor teljesen megalázkodik a hit titokzatossága előtt?

A hit titokzatossága! . . . Imádnom kell azt az Istent, aki elrejtőzik értelmem elől, elrejtőzik szívem és egész lényem elől; de aki olyan csodákat sejtet a fátylak és színek alatt, hogy szinte megsemmisülök előttük. Ó Jézusom, Isten szent Ostyája, értelmem megadja magát, jóllehet nem ért, szívem meghódol, pedig semmit sem érez; szívem, lelkem tökéletesen, fenntartás nélkül, egészen meghódol és egészen kiszolgáltatja magát . . . *Totum subjicit.*

Tibi se . . . Szeretem ezt a két szócskát, amint így szorosán egymást követik és oly megkapóan ellentétesek. *Tibi* és *se*, ez Téged és engem jelent. És ez valóban ama csodák egyike, melyek megadásra készítetik lelkemet, szívemet.

Tibi se . . . Te és én, Uram, Jézusom!

Hogyan? Te, a végtelenség, az örökkévalóság, a szentség! És én, véges lény, az esendőség, a nyomorúság!

Tibi se... Te és én, Uram. Hogyan? Te nem riadsz vissza attól, hogy engem megközelíts? Te, a végtelen gazdagság, a korlátlan hatalom, a mennyei Atya dicsősége? Hozzám jössz, a szegényhez, a rabszolgához, a sárbólformált emberhez?...
Pauper, servus et humilis...

O, res mirabilis!... Igen, ez nagy csoda!... Két ilyen távoli lény: az Isten és az ember, a hatalom és a telhetetlenség, a mindentudás és a tudatlanság, a tökéletesség és a fogyatékoság... és ezeket az áthidalhatatlan ellentéteket áthidalja, egyesíti, összeolvasztja ez a Csodálatos Szentség. *O res admirabilis...*
Tibi se...

Tibi se... Igen; és éppen ez az, ami megnyugtat és biztonságot ad nekem. Mert Te, Istenem, Rejtező Istenség, ki azért rejtőzöl el, mert félsz, hogy elvakítasz és megkötöd Feléd való lendülésemet, abban leled szent örömet, hogy kebledre öleld a remegő nyomorúságot, akit pedig büntől megromlott természete arra készítené, hogy ugyancsak elbűjjék, eltűnjék és visszatérjen a semmibe.

*

Ezért van az, hogy „Szívem Teelötted teljesen megalázkodik“. Megadja magát Neked, *Tibi se totum subicit*. Már ott tart, hogy semmivel sem akar gátat vetni annak a teljes megalázkodásnak, mellyel megadja magát Neked. Már nem védekezik szerető leereszkedésed ellen, melynek erejében, mint hatalmas és szerelmes vőlegény, magadhoz emeled.

Szívem megadja magát Neked, Jézusom, tökéletesen megadja magát Neked. Ez minden áldozata, minden vallomása . . . elmerül Benned, ki az Atya gazdagsága vagy, Uram! Szegény szívem szeret Téged, vagy legalább is szeretni akar. Csak Téged akar szeretni, csak Téged egyedül; mert Te vagy a Szent, Te vagy az Úr, Te vagy a Magasságos Jézus Krisztus, egyedül! . . . Valóban rejtőző Istenség, akit imádok . . . *Adoro te, latens Deitas . . .*

Szívem szeret . . . Mit mondjak még Uram? És mit jelent az, hogy szeret? Téged szeretni annyi, Uram, mint egyesülni Veled, a valós, az örök, az élő Irgalommal; annyi, mint akaratomat a Tiedben feloldani és követni Téged.

Azt olvasom, hogy „szeretted engem és értem odaadtad magadat“.¹ Te, magadat

1. Gal., II. 20.

adtad nekem, értem, Te, aki semmivel, de semmivel sem tartozol nekem! Mert mivel is tartozhatna a semminek a Minden?

Szeretni annyi, mint azt tenni, amit Te tettél, annyi, mint kiszolgáltatni önmagunkat, odaadni mindent, ami a miénk, még legbensőbb, legsajátabb tulajdonunkat is. Mintha két énem lenne, az egyik az adakozó, a másik a megajándékozott. Igen, szeretni annyi, mint kiszolgáltatni magamat, az „énemet“, mindazt ami vagyok, értelmemet, szívemet, testemet, érzéseimet, erőimet, a munkámat, az örömeimet; annyi, mint szívemmel és minden szeretetemmel beleolvadni annak szeretetébe, aki kezdetől fogva szeretett és akit mindenek fölött és kizárólagosan szeretni akarok.

Hiszen Atyád irántam való szeretete is ebben fejeződött ki, édes Jézusom! Egyetlen Fia voltál, Igéje voltál, másik Önmaga. És odaadott, kiszolgáltatott; és ezzel mintha önmagától fosztotta volna meg, önmagát, azért hogy nekem adjon, azért hogy éljek általad. Ez az igazi szeretet törvénye: aki így szeret, az kiszolgáltatja, megadja magát . . . *Tibi se cor meum totum subicit.*

Szívem megadja, kiszolgáltatja magát neked, rejtőző Istenség, akit imádok. Tökéletesen megadja magát neked, *ex toto corde*. Egész szívemből megadom magamat neked, egész lelkemből, minden tehetségemmel: Ezt a parancsot adtad szentjeidnek legelőbb; így kell, hogy szeressenek téged, ilyen egészen.

Nem akarok többé határt szabni hitemnek. Tökéletesen neked adom, nagylelkűen és egészen. Ahhoz, hogy higgyek nem akarok többé érteni előbb. Ez nem az igazi hit! Hinni akarok, hogy megértselek, fátyol alatt rejtőző Isten. A hit jobban világít értelmemnél. Értelmem csak gyertyatartó, melyben a Te világosságod világít, a lámpás, mely Téged hordoz, világosságok világossága, hogy fennen világíts és beragyogd.

Semmi fenntartást nem tűr meg szeretetem. Megadja magát, kiszolgáltatja magát, Neked adja magát, ó Jézusom! *Tibi se cor meum toto subicit*. A Te szereteted mélység, szakadék; az összes szentek elmerültek benne. Én is, én is el akarok merülni benne, hogy ennek a szeretetnek mélységeiben találkozzam Világosságoddal.

Rejtőző Istenség, megadom magamat, rabszolgád akarok lenni, igen, a rabszolgád, mert szeretlek; szeretetből akarok

lenni a rabszolgád, és vállalom rabszolgavoltomat, hogy lássák mindenek: nincs határa odaadásomnak.

Suscipe me Domine . . . Uram, fogadj el engem szent ígéreted szerint és élni fogok.¹ Élni fogok, mert az élet nem más mint a Te életedben való részesedés, a Te életteddel való egyesülés. A Te életed pedig élő szeretet. Ha hiszek Benned, ha szeretlek, szívem, melyet Neked adtam egészen, élni fog.

Ó, add, hogy ebben a reménységemben meg ne csalatkozzam . . . *et non confundas me ab expectatione mea.*²

1. CXVIII. Zsoltár, 116.

2. CXVIII. Zsoltár, 1.

NEGYEDIK ELMÉLKEDÉS.

Quia Te Contemplans, Totum Deficit.

Mert ha Téged szemlél, megfogyatkozik.

Egész szívem megadja Neked magát, Ó, Eucharisztias Jézus, Eucharisztias Isten; teljes hittel adja meg magát Neked, hogy hitében megértse és jobban felfogja ki vagy és mennyire kötelessége, hogy Téged szeressen mindenek felett. Megadja magát . . . igen.

Ezzel a hittel adja meg magát Neked és tökéletes bizalomban szolgáltatja ki magát. Mert amit Benned szemlél, az valóban meghaladja őt magát. Milyen bölcs dolog elhinni mindazt, amit az Egyház tanít! Hiszem is: de mindez oly nagy, olyan óriási, olyan végtelen, hogy amikor megadom magamat, megfogyatkozom, megsemmisülök . . . *Quia te contemplans, totum deficit.*

Megfogyatkozom, egészen megsemmisülök; egészen. *Totum.* Értelmem elhomályosul, szívem kicsordul, érzékeim lenyűgöződnek a döbbenetben; de megadom magamat, teljesen megadom magamat Istennek, aki ilyen nagyságban, végtelen-

ségben nyilatkoztatja ki magát előttem. Ez bölcsesség, ez szeretet. *Totum subicit.*

Hogy ki vagy, én Istenem, fátylak alatt rejtőző Istenség, nem tudom. De nem; tévedek. Hiszen Anyám, az Egyház, akit Te tanítottál meg reá, megmondja nekem: Te vagy a rejtőző Istenség, az egyedül szent, az egyedül Úr, az egyedül magaságos Jézus Krisztus!

Ó, Szentek Szentje, második Személye az imádandó és mindig önmagában nyugvó Szentháromságnak, Fiú, és Ige! Fénylő ragyogás, az Atya jellege, tükre és hű képe! Ó Bölcsesség, Hatalom, Igazság és Élet!¹

Szentek Szentje, örök Ige, melyet a Mennyek Atyja örökös mély csendben ejtett ki ajkán; soha ki nem alvó fényesség, mely ott sugárzol színe előtt; lobogó Láng, mely angyalok és emberek értelmét gyújtod lángolásra!

Szentek Szentje, Isten egyszülött Fia, Te vagy a legtökéletesebb, Nálad senkit sem lehet jobban szeretni; fogantatásodat emberi szó ki nem fejezheti és imádandó a születésed!

Imádlak, romlandó fátylak mögé rejtett Istenség, akit ájulva, megsemmisülve szem-

1. Szent Ambrus: De fide II, 2.

lél a szívem! . . . Hit titokzatossága, imádlak! Mi mást mondhatnék a mélységes csendben, mint azt, hogy Te vagy a Szentek Szentje. Tudom és imádlak.

*

Ha majd a Mennyben szemlélem dicsőségedet, elragadtatott szívem előtt még igazabban nyilatkozik meg az a Szentség, amely Te vagy, Jézus Krisztus.

Úr Jézus, az Atya Igéje, Isten Fia, ki más lehetnél mint minden teremtny Istene és Ura? Itt olyan közel vagyok hozzád Uram. Bírlak Téged, megsemmisülő szívemben őrizlek Téged, itt maradhatok örök fényességed sugárözönében! . . . Ó, milyen boldogság ez, Jézusom!

Te vagy az én Istenem, Te vagy szívem Istene és osztályrészem mindörökké.¹ Itt térdelek lábaidnál, imádlak és könyörgöm, sugározd fényedben fürdő lelkembe kegyelmedet, hogy ma valamivel jobban megérthesselek, Uram, Rejtező Istenség!

Csak egyetlen kis sugarat kérek abból a tudásból, mely megvilágosítja lelkemet, felgyújtja szívemet és elszakít mindattól, ami ideköti. Tudom, hogy ettől meg nem elégülnék egészen; tudom, hogy csak még

1. LXVII. zsoltár, 26.

jobban szomjúhoználak ; de ha be kell érnem ennyivel, ám legyen.

Magad látod Jézusom, meg kell hogy semmisüljek ; meg kell hogy adjam magamat Neked, el kell hallgatnom egészen, hogy meghalljalak a csendben, mely csak gyenge árnyéka ennek a távoli csendnek, melyben az Atya Téged fogant és Hozzád beszél mindörökké !

•

Hallgatok tehát, ó szentséges Isten, annak lénye, aki van, végtelen, határtalan, nagy örök Isten ! Eltűnök én magasságos, változatlan, halhatatlan Istenem ! Megszűnök lenni láthatatlan, érthetetlen, kimondhatatlan Úr, akiről mindenki mindörökké beszél.

Megsemmisülök dicsőséged küszöbén, mindenható, bölcs, szépséges, jóságos Isten !

Megsemmisülök nyomorúságomban, irgalmasság és igazságosság, türelem, szelídség, béketűrés édes Istene !

Megsemmisülök semmiségemben, ó igaz és hűséges Isten, a végnélküli boldogság Istene ! Ebben a siralom völgyében a Te boldogságodnak visszfénye minden örömöm.

Úgy semmisülök meg én is, mint ahogyan szent Embervoltod semmisülhet meg Ben-

ned, az Atyának Igéje. Imádom szent Embervoltodat, amikor imádvá borul le Istenvoltod kimondhatatlan fényessége előtt, Testet öltött Ige!

Maradj meg ó lelkem abban a mélységben, melyben megsemmisülsz; hiszen kimondhatatlanul meghaladja értelmét az, amit ebben a Titokban, a hit Titokzatos Titkában szemlélsz! Hiszen egyetlen igaz boldogságod az, mely ebbe a megsemmisülésbe kényszerít, mely bilincsekbe ver és csak azt az egyet engedi meg, hogy a Rejtező Istenséget dicsérd!

II.

ISTENHEZ VAIÓ SIMULÁS.

**Visus, tactus, gustus, in te fallitur,
Sed auditu solo tuto creditur.
Credo quidquid dixit Dei Filius :
Nil hoc Verbo Veritatis verius.**

*Szám, kezem, látásom benned fennakad,
Bizton hitem mégis hallásból fakad,
Hiszem mind amit szól Istennek Fia :
Nincs igazabb mint az Igazság Szava.*

A hit a titokba való belesimulás, mely a beszélő Isten tekintélyére támaszkodik. A lélek enged ennek a második megmozdulásnak, mely az igazság felé ragadja, hogy az Igé azután világosságával árássa el.

ÖTÖDIK ELMÉLKEDÉS.

Visus, tactus, Gustus in te fallitur.

Szám, kezem, látásom Benned fennakad.

Te vagy Jézusom, Rejtező Istenség, akit imádok, az élet kenyere, ki leszállottál a mennyből; már nem a földi kenyér vagy, melyet itt láttam az imént. Im már semmi sincsen Benned belőle, ó Kenyér, ki a mennyből szállottál alá.

Az, amit látok, érintek, ízelek, csak járuléka ennek a kenyérnek, melyet itt láttam egy szempillantás előtt és amely átlényegesült — ó, csodák csodája — a felszentelő szavak erejében.

Látom még fehérségét; érintem, észlelem mennyiségét; ízelem a földi kenyér zamatját és mégsem kenyér az többé: a Te tested lépett a kenyér helyébe Jézusom. Nincs benne semmi a kenyér lényegéből, eredeti anyagából, lényeges lényéből: a lényeg változott és átlényegesült. Te vagy itt Úram, Téged imádlak abban a hitben, mely mindezt tökéletes valóvá teszi számomra.

Te vagy a bor, mely szüzeket nevel; nem az a földi nedű, melyet itt a pap serlegében szemlélek, melyet szemem lát-

tára fog kiinni, melynek zamatját ízleli és mely megvidámítja az ember szívét. Nem, már nem az a bor; itt már csak szent véred van jelen, melytől megittasodnak szentjeid.

És mégsem tévednek érzékeim: szemem lát, kezem tapint, nyelvem ízlel és mégsem Téged észlel szemem, szám, kezem; a járulékok távolról sem érik fel Testedet, Véredet, csak hitem érez immár, Rejtező Istenség.

Hitem a szem, mely Téged szemlél, ó Láthatatlan! Hitem a kéz, mely illet, ó Érinthetetlen! Hitem a nyelv, mely ízlel, ó Ismeretlen Gyönyörűség!

És ezért simul Beléd, minden képességgével Beléd, akit nem is lát és mégis szemlél; Beléd, akit megközelít anélkül, hogy érintene; Hozzád, akit nem ízlel és mégis érzi édességedet.

*

Semmit se firtass, ó lelkem; simulj Istenedhez, fogadj el mindent úgy, mint az egyszerű gyermekek, kik bizakodva fogadják anyjuktól az igazságokat. Ó értelem, fogadd szívesen a hit igáját, hogy tökéletesebb, tágasabb világosságot, tudást, látást nyerhess!

Ellenséged zavar meg, amikor kételke-

del, de ne zavarodj meg, ne vitatkozz vele, ne felelj neki, de higgyél még erősebben, hogy dicsőíthesd a Rejtett Istent és békében izlelhessed, láthassad és illethessed.

Ó, romlandó fátylak mögé rejtőző Jézus, milyen nagyon szeretnék látni Téged! Oly rég szemlélem elvakult szememmel a fehérén ragyogó ostyát! Látni szeretnék, isteni pillantásodat akarom ellesni, el szeretnék pihenni édességén és látva szeretnék imádni Téged. Ez Mennysországnak lenne.

Illetni szeretnék ó Jézus, nem úgy, mint szent és szeplőtelen Anyád, mikor karján viselt és forró csókokkal borította el szépséges arcodat; erre nem vagyok méltó. De a szentírás szegény asszonya megérintette ruhád szegélyét és íme meggyógyult! Ó Jézusom, ez Mennysországnak lenne nekem.

Izlelni szeretnék, ó Jézus, káprázatos Kenyér; ismerni szeretném én is azt a gyönyört, melynek erejében szeretettől sorvadozott az a tanítványod, akit szeretted, János, tisztaságos szent papod, vagy akár Magdolna, a megtért, megkegyelmezett bűnös, mikor szent lábához borult. Igen, ez Mennysországnak lenne nekem.

Ha már nem láthatlak Téged, Jézus,

legalább Te nézz reám, hass át pillantásoddal, kutasd át szívem mélyét, mely tökéletesen megadja magát, és megsemmisül az előtt, amit már itt a földön szemlél benned. Pihentesd rajtam jóságos pillantásodat, mellyel elragadtad, meghódítottad azokat az egyszerű és ép lelkeket, kik nagylelkű, forró hitükben nyomon követtek utaidon, el egészen a pusztaságokig.

Ha már nem illethetlek Jézusom, nyujtsd ki felém a fátylak mögül, a falak mögül mindenható kezedet, az Atya jobbját, mely annyi csodát tett, annak idején, amikor megérintette a vakokat, a sántákat és Galilea bélpoklosait.

Ha már nem ízlelhetlek szívem szerint, ó Jézusom, öntsd belém ó Mennyei Kenyér, ki életet adsz a világnak, öntsd belém egy-egy cseppjét mámorító borodnak, mely kiemel a földi haszontalanságok csillogó hazugságaiból és örök Szépséged szemléletébe ragad.

Szemem nem lát, kezem elszárad, ínyem elfonnyad, Úr Jézus nézz reám, illess meg, hogy Téged ízelve elszakadjak önmagamtól és már csak belőled éljek. Élő Kenyér, szüzek Bora!

HATODIK ELMÉLKEDÉS.

Sed Auditu Solo Tuto Creditur.

Bizton hitem mégis hallásból fakad.

Semmit sem látok, Téged sem látlak
Uram, ki falak mögé rejtőzöl előlem ; nem
érintlek, nem ízlelek testemben. De hal-
lom és rendületlenül hallgatom szavadat,
ó Igazság Igéje.

Hallom ; és ez elég nekem. Olvashatom,
hogy : „a hit hallásból ered, a hallás pedig
Krisztus igéjéből ered”.¹ Nincs ennél egy-
szerűbb, nincs ennél biztosabb : elég, ha
Isten szavát hallgatom, tisztelettel, figyel-
mesen, odaadással és elfogultság nélkül.
Milyen biztos, milyen egyszerű !

Tudom, hogy Isten adománya a hit, in-
gyenes, önkényes adomány, mellyel sen-
kinek sem tartozik ; tudom, hogy rajta áll,
rávilágít-e a hit szellemére, megnyitja-e
szívünket. De rajtunk áll, hogy figyelme-
sen hallgatjuk-e szavát, belesimulunk-e en-
gedelmesen, megszabadulunk-e előítélete-
inktől és kérjük-e annak segítségét, aki
hozzánk szólni kegyeskedik. Rajtunk áll,
megtesszük-e mindazt, amit tehetünk és

1. Rómaiak, X. 17.

kérjük-e tőle azt, amit nem tehetünk meg magunk. Mert Isten lehetetlent nem kíván.

Igy Isten kiontja kegyelmét, vágyaink mértékében adakozik, mi pedig hozzá simulunk Igéjéhez, Jézus Krisztushoz. Hiszünk, mert szólott hozzánk... ezt várja tőlünk és tőlem is. „Kihez menjünk, Uram? Az élet Igéi nálad vannak!”¹ Nem fogok elvonulni; ellenkezőleg, még közelebb surranok Istenhez, hogy jobban halljam, jobban higyjem, jobban értsem csodáidat.

*

A Te hangod, ó Jézusom, az Egyház: Hiszek mindent, amit általa mondasz nekem és véremmel tanusítom, hogy hiszem mindazt, amit belőled elém tár Eucharisztia Istene.

Az Egyháztól tanulom, hogy az utolsó vacsorán, azon az estén, amikor kiszolgáltattál, Neki, szíved jegyesének hagytad az Eucharisziát, mely Szentség és Áldozat és benne önmagadat, Testedet Véredet, melyet a Mennyek Atyjának ajánlottál, bor és kenyér színe alatt. Azon színek alatt, melyekkel Új Szövetséged papjaivá szenteled apostolaidat.

Meghagytad nekik és követőiknek a

1. János, V. 69.

papí szentségben, hogy Testedet és Véredet továbbra is felajánlják, mondván nekik: „Tegyétek ezt az én emlékezetemre“.¹ Így értelmezte és így tanította ezt mindig Egyházad, Jézusom.

Az Eucharisztia a Te áldozatod. Te vagy papja, áldozata és oltára egyben: örökös pap, örökös áldozat, enyészhetetlen oltár. Mindig Te áldozol, ki magad vagy emberségedben az áldozat a félelmetes oltáron. Véred nem ömlik, mint a Kálvárián; és mégis éljük halálod megújulását, amikor a pap a felszentelő szavak kíséretében elválasztja drága Véredet Testedtől, anélkül, hogy lényegében elválasztaná őket.

Az Eucharisztia keresztáldozatod, mely meghosszabbított, túl téren és időn, hogy megőrizze emlékét és továbbadja megváltó erejét élőknak, holtaknak egyaránt. Eucharisziád az az áldozat, mely jóvá tesz bűnt és tévedést és megbocsátja legszörnyűbb vétkeimet is. Ha őszinte szívvel, egyenes hittel, tisztelettel, bánattal és belátással közeledem Istenhez, a fenséges áldozatban még jókor nyerek irgalmat és segítséget.

Az Eucharisztia az az áldozat, mely

1. Lukács, XXII. 19.

imádja a Mennybéli Atyát, mely hálát ad neki, könyörög hozzá és kiengeszteli, elismervén és megvallván megfellebbezhetetlen jogait velem, teremtményével szemben. Ezért nincs semmi, mely nagyobb lenne Hitvallásodban ennél, ó Jézusom.

Az Eucharisztia a Te szentséged. Jegyessed, az Egyház kívánja, hogy minden szentmisén, amelyen résztveszek, legalább lélekben, de valóságban is áldozzam, magamhoz vegyem Szentségedet és részesüljek gazdag bőséggel a szent áldozat gyümölcseiben.

Mindezt hallottam, hiszem. Bízom mindebben; az Egyház nem téved, nem tévedhet, mert tévedhetetlen, mint a Te Igéd, Úr Jézus, papja, áldozata és oltára az Eucharisziának.

*

Annyi hit, annyi béke, annyi boldogság van bennem, amikor így ráhagyatkozom arra, amit Tested és Véred szent misztériumáról tanít és élém tár Anyám.

Csak csodálkozom, csak hallgatok és átadom magamat annak a folyamatnak, mely Kegyelmed közreműködésével indul meg lelkemben.

Téged követlek Jézusom. Lelkem is élő Eucharisztia; áldozat és szentség legyen.

A Te áldozatod legyek Uram, amikor a
tieddel egyesülök, én a Te tagod, én a
búzaszem és vízcsepp, mely borodba om-
lik akkor, amikor a pap ég felé emeli a
tányért és a serleget.

Szentségedben egy legyek veled, önts
el engem egészen akkor, amikor italom
vagy és táplálékom, hogy úgy amint Te vagy
énbennem, én is Tebenned legyek.

Ó Jézus, élő és örök Eucharisztia, isteni
Szentség és áldozat, imádlak hitemben,
Rejtező Istenség, kinek képét és szívét
fátylak borítják. Imádlak és eucharisztias
uralmadnak teljesen és egészen megadom
magamat.

Hogy Veled, Papommal és Áldozatom-
mal a csodálatos oltárra ragadtassam el,
mely Te vagy, az isteni Fönség jelenlété-
ben, a Te országod dicsőségében! Amen.

HETEDIK ELMÉLKEDÉS.

Credo Quidquid Dixit Dei Filius.

Hiszem mind, amit szól Istennek Fia.

Credo; hiszek . . . ez lelkem uralkodó magatartása, a szentek Szentje, a fátylak mögött rejtőző Istenség előtt, akit imádok. Hiszek, Tied akarok lenni uram, élő *Credo* akarok lenni, ki megsemmisül, elfogyatkozik színed előtt és így simul a hit teljében az igazsághoz.

Credo; hiszek. Ó Isten Fia, ki Eucharisziává lettél; hiszem mindazt, amit mondtál az utolsó vacsorán, amikor túlaradó szereteted excessusában megszerezted Ted és Véred szent Misztériumát.

Credo: hiszek. Mit mondtál Uram? Ismételd meg, hogy mindjobban és mindig éljen a hit lelkemben, melyben imádlak. Ismételd el akkor, amikor szívem legbensőbb perceiben szívedhez kiált, mikor szavaidat firtatom, Örök Igéje az Atyának!

Mikor szent kezedben tartottad a kenyeret, kimondtad rá a teremtő és kimondhatatlanul mindenható szavakat: Ez az én testem.

És megilletődött tanítványaid előtt kimondta el a kezedben lévő serlegre a dőb-

benetes szót, mely elragadtatásba ejt: ez az én Vérem, az Újszövetség Vére, mely értetek omlott és a többiekért, a bűnök megbocsátására.

Credo; hiszek és imádom ó Isten Fia a kettős Igét, mely megteremti azt, amit ki mond, melynek, mint az idők kezdetén a *Fiat* szóra, most is engedelmeskednek a romlandó teremtmények, a bor és a kenyér és eltűnnek, megsemmisülnek, hogy helyet adjanak Istenüknek, az Isten-Embernek!

Ó az Atya Jobbjának csodája!¹ Az Úr csodáinak szintézise! Ó csoda, az Isten Fiának legnagyobb csodája! *Credo*; hiszek, hallgatok, imádok; imádlak ó Jézus Krisztus, ki szóltál és minden lett² és aki nélkül semmi sem lett, ami lett.³

Csendben dicsérd lelkem, csendben dicsérd az Urat . . .

*

Ez az én testem . . . Végtelen titkok csengenek e szóban, mely felszenteli a bort és Jézus Krisztus vérévé változtatja át: hit és szeretet titka, irgalom titka, leereszkedés titka, semmihez sem fogható gyengédség titka kondul meg benne.

1. CXLVIII. zsoltár; 5.
2. János, 1, 3.
3. Szent Tamás.

Ez az én testem . . . Ő mondta és én hiszem; mert mindenben hiszek, amit Isten Fia mondott. És Ő nem azt mondta: ez az én testem jelképe, szimbóluma. Nem és ezerszer nem, hanem azt, hogy ez az én testem. Az én húsból és vérből való testem, melyet lelkem éltet és mely lángolva öleli át Istenségemet. Testem itt van valósággal, igazán, lényegileg, úgy, mint ahogy itt vagyok én magam, közöttetek, szerettem.

Ez az én testem . . . Biztos, hogy elég lett volna kevesebb is, sokkal kevesebb; elég lett volna, hogy ez a kenyér, testemmé vált képem és szimbólumom legyen, de ezzel nem érte be végnélküli szeretetem, mely túlaradóan szeretett mindvégig... *in finem dilexit.*¹

Nem, nem értem be vele. Dúsan akarok táplálni benneteket; csordultig akarom tölteni lelketeket Isten teljességével, Istennel, aki én magam vagyok. Testemmel akarok táplálni lelketeket, hogy testem egyesülvén veletek, közölje lelketekkel szeretetemet, annak minden mértékével a maga „szélessége, hosszúsága, magassága és mélysége szerint“,² hogy így mintegy Krisztus másai legyetek. És vajjon nem

1. János, XIII. 1.

2. Efezusiak, III. 8.

ez a tudományok telje, nem ez a mindeket felülmúló tudomány?!

Ez az én testem . . . Nem egy része, hanem az egész. Minden tagjával együtt. hogy „e szent tagokban szentüljenek meg mindazok tagjai, akik veszik és hogy meggyógyuljon az egész ember“.¹ *Credo*, hiszek, én Istenem, de erősítsd meg hitemet.

*

Mert ez az én véremnek kelyhe . . . Az egész véremé, az utolsó cseppig. Nem, szeretetem nem érte be azzal, hogy körülmetéltetésem vérét juttassa nektek akkor, amikor mint kisdéd azt a nevet nyertem, amiben a ti üdvösségetek vagyon. Minden véremet odaadom nektek az utolsó cseppig, kínszenvedésem vérét, mely a Getszemani kertjét öntözte és mely a vakmerő dárda nyomán serkent ki oldalamból. Mámorosodjatok meg tehát barátaim, mámorosodjatok meg és igyatok bőséggel!

Mert ez az én véremnek kelyhe. Ez a kehely az Úr szent teste, drága isteni serleg, melyben vére buzog. Mert vérében közvetve Testét, Lelkét, Istenségét kapom, mindazt, ami az Istenember és mindazt, ami az övé; mint ahogy testével együtt

1. Du Pont atya.

Vérét is elnyerem és egyben Lelkét és Istenségét.

Imádandó Vér! Vér, mely egy megfoghatatlan szeretet készítésének hatása alatt bő árban ömlött le reám! Imádlak, mert hiszek benned, *credo!* Ó Isten Vére, Újszövetségre nyomtál pecsétet, végtelenül értékesebbre annál, mely erőtlen áldozatok vérét ajánlotta fel bűneink tisztulására.

Ó Vér, Jézus Krisztus testamentuma, szövetség, mely bocsánatot és kegyelmet, üdvöt és dicsőséget ígérsz, és az Atya házának örökét, ó Vér, mely sokakért omlott, add magadat mindazokért, akik hitel és szeretettel állnak bele omló áradatodba.

Ó Vér, szentek ereje, mely minden legszörnyűbb bűnt is eltörölsz, igen, hiszek benned, moss meg, tisztíts meg és ittasíts meg engem.

Jézus Teste, Jézus Vére, hiszem mindazt, amit mond az Isten Fia.

NYOLCADIK ELMÉLKEDÉS.

Nil Hoc Verbo Veritatis Verius.

Nincs igazabb, mint az igazság szava.

Azt mondtad Úr Jézus, Isten Fia, azt mondod most is: ez az én testem, ez véremnek kelyhe. Hiszem, imádom, jóllehet szívemben szédülve állok a titok előtt, mert szavaid, mikor így szemlélődöm rajtuk, meghaladják értelmemet. *Credo . . . adoro te . . .*

Nem, nincs igazabb, mint az Igazság szava. Szívesebben mondanám így: mint az Igazság Igéje. És miért nincsen igazabb nála? Mert ez a szó, Te vagy ó Ige, Istenem szava, hangtalan szó, mely az örökkévalóságban fakadtál az atya ölén.

Nem, nincsen igazabb . . . Mert ez a szó azonos azzal, amit teremt. Szinte olyan, mintha önmagát mondaná: és mikor a fehér, szeplőtelen ostyát nézem, látom a szót, hallok az Igét, hiszem, imádom: az Igét, a magasságos mennyből fakadó bölcsesség forrását! . . . Hihetetlennek hangzik bár, de látom.

Ó Igaz Szó, imádlak Téged, kit a Magasságos ajka lehel, ki nagy hatalommal fogod át a világot egyik végétől a másikig

és mindent szelídségeddel kormányozol. Te, ki Istennel lakozol és akit legjobban szeret az Úr mindenek között.

Igaz Szó, imádlak, Bölcsesség, mindennek megindítója ami van, ki Isten tudásából fakadsz, ki mérsékletre, józanságra, igazságosságra, erőre tanítod meg a földön élő embert.

Igaz Szó, ki az Isten trónján székelsz, jöjj hozzám, hogy mindjobban hallhassalak, hogy mind boldogabban örvendezhesek azon, amit feltársz előttem; mert szolgáló vagyok és szolgálód fia, gyenge ember, rövidéletű és csak kevéssé értem meg törvényeidet.

Igaz Szó, Bölcsesség, kit imádok, maradj mellettem, légy élettársam, jó tanácsosom, vigasztalóm sikerben és bajban... Te vagy a halhatatlanság, mely egyesít veled; Te vagy a barátság, melyben örömünk telik; Te vagy a kiapadhatatlan gazdagság, melyet kezéd műveiből nyerünk.¹

Ó Szó, ó Bölcsesség, ó felmérhetetlen Gazdagság, hiszlek, imádlak, mert semmi sem oly igaz, mint Te vagy.

Örök Ige, Istenem Szava, „Téged akarlak hallgatni egész életemen át”.² Oly nagyon megnyugtató igazságod, oly nagyon

1. Sap., VIII.

2. D. Vandeur, Soeur Elisabeth de la Trinité.

elpihentet, annyira megsemmisít. Te egyértelmű gondolata az Atyának, kit tökéletes önismeretének és minden dolgok ismeretének erejében nemzett és ki ezért Istentől való Isten, Igaz Istentől való Igaz Isten vagy mindörökké!

Mit mondasz nekem, Uram Jézusom, mit társz elém mindig újból és újból szent titkodban, amint azt szent Misztériumban szemlélem, melyet romlandó fátylak takarnak el? „Ez az én testem és ez az én véremnek kelyhe“. Felséges Ige, a szeráfok imádnak Téged és a szeretet elragadtatottságában omolnak lábad elé.

Imádlak Téged, Ige, melyet szüntelenül, éjjel-nappal mond, hall, imád az ember, itt a földön, hol azok, akiket dicsőségedre megtartottál, testedből táplálkoznak; a földön, melyet szüntelenül tisztító vérednek árja öntöz.

Semmi sem igazabb nálad, ó Ige; hiszen az örök Igazságot teszed oltárainkra, az Úr Jézus Krisztust, az örökkévalóságok áldott Istenét.

Ó Jézusom, ki azt mondottad: ez az én vérem, nem részben, hanem mindenestől; szentelj meg engem az Igazságban, mely Te vagy és testemben tégy engem legalább látszólag hozzád hasonlatossá.

Úr Jézus, Te feje vagy annak az Egyháznak, melynek mindannyian külön-külön tagjai vagyunk. Áraszd erre a testre, melyért odaadtad magadat, Tested és Véred szent és megszentelő özönét.

Szenteld meg szememet, fülemet a Tieiddel, Üdvözítőm! Hogy mikor tisztaságos Testedet illetem, ajkam minden sérelemtől ment legyen; ajkam élő, szeplőtelen patena legyen, amikor minden reggel elfogad; kezem minden műve, munkája Téged szolgáljon; lábam csak az egyenes utat járja, mely Hozzád vezet.

Drága Véred egyesüljön az enyémmel, javítsa, tisztítsa és szabadítsa meg a lelki salaktól, hogy így Véred erejében minden elüljön, elnyugodjék bennem.

Mondd el fölöttem is, ó Örökkévaló Főpap, mondd el a szót, mely az áldozati oltáron felszenteli a bort és a kenyeret: testem nem változik ugyan testeddé tőle, de testemnek, lelkemnek, egész lényemnek megad valamit abból a szentségből, mely kizárólagos fenntartója annak, akit eláraszt és mely Teremtőjének szépségével ékesíti fel az embert.

Ez az én Testem, ez az én Vérem. Imádlak, Igazság Szava, hallgatni akarlak mindörökké és csendet akarok önmagamban, hogy jobban megfoghassalak, jobban

befogadhassam megszentelő erődöt. Hozzád tapad a lelkem!

Csendet akarok teremteni magam körül, hogy minden teremtmény meghallgassa ezt az Igét és életének életévé tegye, nehogy azzal a halállal kelljen meghalnia, mely azokra vár, akik megszeztelenítették őt és elfordultak tőle.

Szólj, ó Jézusom, szólj, szólj mindörökké, mert amit Te mondasz, az az Igazság szava. Nincs igazabb szó ennél a szónál, ennél az Igénél. Ez az, amiért hittel, leborulva, könyörögve imádlak Rejtező Isten-ség. *Adoro Te.*

Itt a földön — vajjon sokan gondolnak-e reá? — Jézusnak már csak ezt a szavát fogja fel fülem; azt a szót, melyet arcra borulva imádjának mindenek, a teremtő Szót, mely megfoghatatlanabb, mint az első teremtéskor elhangzott „*Fiat*”: Ez az én Testem és ez az én Vérem. Hiszek, igen. hiszek. Ha a pap felfogná, hogy mit tesz' mit mond, ott halna meg előtted, Uram,

III.

ISTEN MEGVALLÁSA.

**In cruce latebat sola Deitas ;
At hic latet simul et Humanitas.
Ambo tamen credens atque confitens,
Peto quod petivit latro poenitens.**

*Rejté a keresztfá Istenségedet,
Itt az Emberség is elrejtezkedett.
Mind a kettőt vallván és hittel hívén,
Mit a jó lator kért, azért esdek én.*

Egy harmadik lendület ragadja most el az imádandó nagy Szentségben hívő lelket; a Testet öltött Ige élő hitvallásává válik. Hittel vallja az Eucharisziában jelenlévő Isten-Embert, Jézus Krisztust.

KILENCEDIK ELMÉLKEDÉS.

In Cruce Latebat Sola Deitas.

Rejté a keresztfia Istenségedet.

A hit imád és mintegy hozzátapad ahhoz, akit elfogadott; immár hitvallássá válik, immár szakadatlan dicsőítése az Eucharisztia fátylai mögé rejtőző Istennek.

Ó Jézusom, dicséreted áldozata akarnék lenni és azt szeretném, ha életem szakadatlan hálaadásban semmisülne meg a te Misztériumod, hitem Misztériuma előtt: ó milyen élet is lenne az, milyen termékeny és milyen teli! Hol az a lélek, mely hálából feláldozná magát a Nagy Áldozat dicsőségére?

Mert, hogy méltóan dicsérjünk Téged Jézus, bizony Ostyává, áldozattá, élő véráldozattá kell válnunk: bele kell nyugodnunk abba, hogy ne lássuk, ne érintsük, ne ízleljük a titkot és így imádjuk a maga egészében az Isten-Émbert, akit nem látunk, nem illetünk, nem ízlelünk, csak hallunk csupán . . .

Ó Rejtőző Istene az Eucharisziának, a kereszt elrejté Istenségedet barátaid vágyó tekintete, ellenségeid gyűlölködő pillantása elől: és mégis, Isten voltál Te ott is,

szentséges Isten, akit villámló Kerubok imádnak, aki előtt lángban égő Szeráfok borulnak le mélységes áhítatban.

A lélek mégis megsejtett Téged szent kereszteden, amint tépő szegekkel átvert drága tagjaid ott vonaglottak a fán; a lélek megsejtett Téged a vér, a köpések, a sebek szörnyű fátyla alatt, melyek szentségtörően borították el drága arcodat és testedet.

A lélek megsejtett Téged, ó Rejtőző Istenség, magatartásod semmihez sem hasonlítható méltósága, kimondhatatlan szelidsége mögött, csodálatos, békés önuralmad, megbocsátásod és páratlan megadásod láttán.

A lélek megsejtett Téged, megsejtett Téged Fenséges Úr, mikor fejed fölött a déli órán elsötétült az ég, mikor a nap fénye elborult és iszonyatos villámok hasogatták a menny boltozatát; mikor az alapjaiban megrázott föld úgy dübörgött, mintha a Te agóniádat visszhangozta volna; mikor feltámadtak a halottak és a természet maga is az élő Istent vallva, halni készült.

És a római centurió is megsejtett és megvallott Téged, amikor az elemek káoszában így kiáltott: Ez valóban Isten Fia volt.

*

De itt, ó Istenem, ebben az imádandó fehér Ostyában, ebben a borban, mely Véreddé változott, elrejtőzöl és mindvégig a rejtett Isten maradsz. Igen, ez a teljes titok, hitem misztériuma. Mondjam, hogy nem érzem jelenlétedet?¹ Mondhatom ezt Uram, Istenem, Istentől való Isten, világosságtól való világosság, Igaz Istentől való Igaz Isten?

A tiszta szívekre hivatkozom, szentjeid szeplőtelen lelkére, kik szemtől-szembe látják a boldogságos Istent itt ezen az oltáron, hol lelkük mélyén alázattal imádnak, olyan hittel, mely jóval meghaladja értelmüket.

Itt térdelt a koldus imára kulcsolt kézzel. Lénye feléd fordult, pillantása szent tabernákulumodat kereste és azt suttogta: „én látom Öt és Ő lát engem“. (Ezt az esetet az arsi plébános említi meg.) Vajjon igazán látott, szemlél Téged ez a szent koldus, akinek bizony szintén csak emberi szemével láthatta a láthatatlant, ki elrejtőzik a szomjazó lélek előtt?

Szentjeid nyilván nem úgy imádkoztak, mint én, ó Jézusom, ki elrejtőzöl a gőgösök és tudákosok előtt, de a kicsinyeknek megnyilatkozol!

1. Márk, XV. 39.

Ha szentjeid imádkoznak és imádnak, ha a tabernákulum felé néznek vagy szívükben, mely élő monstrancia, hosszan, szeretettel pillantanak feléd, azt hinné az ember, hogy valóban látnak Téged. Hitük eléri bensőségének tetőfokát. Hiszen ők is csak hitben imádnak, de mintha ebben a fénycsóvában — mert fénycsóva a hit — ellesnének valamit szépségedből, ó Rejtő Istenség!

*

Imádlak, Uram, fátylak és falak mögé Rejtő Isten. Hiszem és vallom, hogy itt vagy egészen, teljes dicsőségedben, úgy mint a Mennysországban, hol fátylak nélkül szemlélhetik választottaid arcodat, Örök Szépség, az örök haza lángoló fénysugára.

Belenyugszom ideleln a siralom völgyében, a száműzetés és megpróbáltatás földjén abba, hogy ne lássam arcodat, mely elragadtatásba ejti az angyalokat, azért, hogy egyszer majd benned nyerjem el hitem jutalmát, ó Rejtő Istenség.

Mégis, van perc, amikor valahogy előre érzem és megsejtem Rejtő Istenségedet és ilyenkor már nem a Kálvária méltósága, a világ e nagy napjának borzalma borít el Uram, hanem a csend borul reád, mely imálandó szent ostyádból sugárzik felém.

Isten, Igaz Isten válhatik csak ezzé az élő, dicső Ostyává, melyben bölcseségnél, irgalmadnál és szeretetednél fogva elrejtezel. Amen. Így legyen. Így van jól. Amen. Nem értem bár, de sejtem és érzem a valót, valahányszor eléd jövök.

A kereszten függő Istent meg kellett vallani, minden külsőség arra utalt. Az oltáron és főleg szívemben mindig csak önmagáért dicsérem, imádom őt. *Et adorabunt se ipso semper!*¹

1. LXXI. zsoltár, 15.

TIZEDIK ELMÉLKEDÉS.

At Hic Latet Simul Et Humanitas.

Itt az emberség is elrejtezkedett.

Isten valósággal elmerül titkába. Jézus Krisztus elrejtí dicsőségét, melyet korlátlanul bír Isteni mivoltában: és egyben elrejtí az Embert is melynek természetét magára vette. Azért van az, hogy hitem ebben a csodálatos Szentségben Rejtett Istent, Rejtett Embert imád.

Hitemben imádlak Téged, Úr Jézus, Istenem és osztályrészem — így reményilem legalább; hitemben imádlak, anélkül, hogy lássalak és szentjeiddel vigasztalódom, kik megsejtenek és megéreznek oltáraid előtt.

De ami emberségedet illeti . . . abból itt semmi, semmi sincs jelen. A kereszten láthatott a résztvevő szeretet. Még akkor is, amikor a jövődölések értelmében utolsóvá lettél az emberek között; bélpoklossá, kit Isten mértéken felül megvert és megalázott, a fájdalemak emberévé, a szépségétől, alakjától megfosztott felismerhetetlen áldozattá, kinek láttára az ember eltakarja a szemét.¹ Mert Mária, Édesanyád,

1. Zsoltárok LIII.

a hűséges szűz és vele együtt tanítványod, kit szerettél, a bűnbánó Magdolna és a Szent Asszonyok, mind láthattak Téged Jézusom. És mikor levettek a Szent Keresztről, imádhatták, csókolhatták anyád karjában Emberségedet, a tökéletes Embert, a tökéletes Istent magasztos trónusán!

De itt, *et hic!* Két kicsi szó és mennyi mindent mondanak szívemnek. De itt!... semmi, semmi. Csak hitem imád, csak hitem vall meg Jézusom, mikor meghajlik szavad előtt: Ez az én testem és ez az én vérem!

Itt vagy hát, Te vagy hát édes Uram a kis gyermek, kit Mária, a hűséges Szűz, a Te szolgálód, kilenc hónapig viselt szüzi ölen; Te, kit a jászolban imádozt, mikor az angyalok énekelve ringattak Betlehemben, kit szüzi tejével táplált.

Itt vagy hát Te, a Názáreti Ifjú, ki engedelmesen élt drága Anyjával és Józseffel, az Igazzal, ott a kis műhelyben, hol 30 éven át üzted a szegények mesteriségét.

Itt vagy hát Te, ki Galilea útjait jártad, hirdetted Atyád országát, hoztad az Evangélium jó hírét, vigasztaltál, gyógyítottál, védelmeztél, megbocsátottál és üdvözítettél.

Itt vagy hát Te, kínszenvedés Jézusa, az a Jézus, akit szégyenteljesen megostoroz-

tak, szentségtörően tövissel koronáztak, kinek vállára rakták a keresztet, ki engedelmesen halt meg keresztalállal! . . .

Itt vagy hát Te, a feltámadott Jézus, ki felmentél Mennyekbe, az Atya jobbán székelsz és megszólaltatod odafent sebeid erejében megváltásod csodás hatalmát.

Igen, mindez Te vagy: imádlak, megvallak meztelen, vak hitemben mindig, mióta csak eszemet tudom, ó Istenem és mindhalálíg, amikor majd — térdenállva kérek, hogy így legyen — eljössz hozzám mégegyszer utoljára, mielőtt megnyilatkoznál nekem a Mennyben, ahová magaddal ragadsz.

Jézus Krisztus teste, ki megszenteled azt, aki hisz benned, állítom és vallom, hogy itt vagy ebben az Ostyában egész testeddel, annak tömegével, tagjaival, szerveivel és pedig úgy, hogy Isteni Erődnél fogva a test törvényein kívül helyezkedvén, egészen szellemi módon vagy jelen.

Ó csoda! Hogy Tested itt, anélkül hogy kiterjedése lenne, pontosan akkora, mint amilyen a kereszten vagy fent a Mennyben és mégis elférnek a szűk térben Tagjaid az emberi szervezet rendje és módja szerint.

Ó végtelen Istenség! Már akkor is szűkre szabta korlátaidat, amikor testet öltöttél

magadra ; de itt a kis ostyában még emberi méretedet is egy kis kenyérdarab korlátai közé szorítod, Te, ki a mindenség Ura vagy !

Üdvözítőm, Tested mindenestül benne van az ostya legkisebb morzsájában is. Eltörhetik, eloszthatják, akárhogy felapróztatják ; csak fátylaidat érintik vele, melyek eltakarnak előlem, de Te érintetlen maradsz.

Üdvözítőm Teste, az Utolsó Vacsora óta Te vagy a Mennyei Kenyér, Te táplálod minden idők nemzedékeit : és mégsem fogytál el, mégsem lettél kevesebb : Jézus teljes Teste megmaradt változatlanul.

Egyszerre és egyidőben több helyen, megszámlálhatatlan sok helyen lehetsz ; és mégis láthatatlanul, titkosan Szentségi Erődben vagy jelen ideleenn, ugyanakkor, amikor odafönn látható jelenlétedben uralkodol ; Léted formája itt és ott különböző, de lényegileg ugyanaz vagy emitt és amott.

Úgy a borban, mint a kenyérben és a bor és kenyér minden kis részecskéjében az egész Krisztus, az egész Istenember benne van. Ó csoda, ó döbbenet ! Van-e bármi, ami hitvallásunkban ennél fönségesebb !

TIZENEGYEDIK ELMÉLKEDÉS.

Ambo Tamen Credens Atque Confitens.

Mind a kettőt vallván és hittel hívén.

Imádlak Rejtőző Istenem, alázattal leborulva itt, ahol mint Isten és Ember egyaránt jelen vagy, elmerülök Szentséged előtt, Szentek Szentje, ki minden Szentség forrása vagy.

Tökéletes Isten vagy magasztos Természetedben, mely a Te jussod egyedül! Tökéletes Ember vagy azokban a lényeges tulajdonságokban, melynek mindannyian részesei vagyunk. Te vagy az Isten-Ember, az egyetlen Úr Jézus Krisztus. Hiszem és megvallom, *ambo credens atque confitens*.

Ilyen vagy Te, Jézus Eucharisziája, abban a dicsőségben, mely azóta, hogy a bűnt és halált legyőzted, kijár neked, ki jelenlétén a fehér ostyában, ugyanakkor ott székelsz a mennyei Magasságokban, az Atya jobbján, Isten és Ember egyaránt. Ezt hiszem és megvallom.

Az aranyban tündöklő tabernákulumban, ahol én kérlek Téged és Te nézel engem; amikor visszahúzodom lelkem legmélyébe; az áldott órán, a drága perc-

ben, mikor szegény lelkemben bírlak Téged, Te vagy jelen ó Véghetetlen, Te vagy jelen ó eszményi Ember, akit imádok, akiben hiszek és akit megvallok. Fogadd, ó Isteni Ostya szeretetemnek dalát, melyet néked dalol a szívem és a lelkem, itt térdelék előtted mélységes megsemmisülésben és érzem, hogy azt, amit Benned szemlélek, fel nem érem soha, *quia te contemplanis totum deficit...*

*

Ó fátylak mögé Rejtező Istenség, háromszor Szent a Te neved, melyet örök és iratlan törvények szerint senki sem viselhet joggal rajtad kívül: Te vagy az, „aki vagy”.¹ Te vagy a Lét! Te vagy a Végtelen, a Határtalan, a Megváltozhatatlan, az Érthetetlen, a Kimondhatatlan és Megfoghatatlan.

Oly nagy vagy, „oly nagy és igen nagyon dicséretreméltó”,² hogy inkább azt tudjuk rólad, ami nem vagy, mint azt, ami vagy.

Ó Lények Lénye. Első Lény, Magadtól való Való, szükséges Lény, abszolút Lény, örökös Lény, fogadj el hitet és dicséretet attól, „aki nincs”, a portól és hamutól, aki Téged, Istenem, halandó és nyomorult

1. Exodus, III. 14.

2. CXLIV. zsoltár, 3.

természetének mondhatatlan esendőségében imád.

Mert Te vagy az Atya Igéje, a Szentháromság második személye, „Az Egyszülött Fiú, ki az Atyának keblén van”¹ mindörökké; Te vagy az, „Aki által minden lett” az utolsó kis atomig és „Nála nélkül semmi sem lett”.² Te vagy a kimondhatatlanul ragyogó és melegítő bölcsesség, az Atya dicsőségének sugárzó Napja. „Isten dicsőségének homály nélküli tükre, és az Ő jóságának ábrázolata. És hábár egy vagy, mindeneket tehetsz és Önmagadban maradván, megújítasz mindeneket és a nemzetek közt a szent lelkekre szállsz és Isten barátaivá és prófétákká teszed őket”.³ Hiszlek és megvallak.

Te vagy a Bölcsesség, „melyben benne vagy az értelem lelke, ki szent, egyetlen, sokféle, átható, minden lelket magában foglaló . . .”⁴ Bölcsesség, ki Istenem vagy, imádlak itt romlandó fátylak alatt, melyek eltakarnak előlem.

Műljék ki előtted az, „aki nincs”, tűnjék el, hulljon vissza hamuba, porba és vallja meg ebben a szörnyű és teljes

1. János, I. 18.

2. János, 3, 4.

3. Bölcsesség könyve, VII. 26-tól.

4. Bölcsesség könyve, 22—23.

romlásban önmagától, hogy Te vagy a Lét, az egyedül szükséges, ó Istenem Igéje.

Ó Ember, Úr Jézus, „legszebb az emberek fiai között“,¹ testet öltött Ige, egyetlen Ember, eszményi Ember, Ember, ki nek magasztos • személyisége az Istentől való Isteni Ige, az Istentől való Isten; hiszek Tebenned; megvallak Téged a szemem előtt lebegő romlandó fátylak alatt, mert szívem, értelmem megfogytakoznak előtted.

Ó Ember, Isten Trónusa, Benned az Úr szépsége tükrözik, az a szépség, melyet Emberlelked az emberi értelmet ékesítő, felülről nyert bölcsesség kincseivel együtt az Igében szemlél és melynél szebbet nem látott sem ég, sem föld soha.

Ó Ember, nem volt és nem lesz senki nek a Tiednél szeretőbb, forróbb, Istennel szorosabban egyesült szíve, hiszen a Te szíved egyben Isten Szíve.

*

Ó Ember, Jézus, ki nem irtóztál a Szűz méhétől, az istálló hideg szalmájától, a kegyetlen Heródestől és Egyiptomtól, ahová Heródes dühe és irigysége kergetett! . . . Ó Isten-Ember, ki harminc éven át rejtve

1. XLIV. zsoltár, 3.

éltél a názáreti műhely csendjében, csendes hallgatóként lény, ki harminc év alatt nem mondtál egyebet, mint: „hogyan van az, hogy engem keresztetek? Hát nem tudtátok, hogy abban kell lennem, ami az én Atyámé?”,¹ hiszek Benned és meg is vallak Téged.

Ó Ember, Jézus, Isten Országának csodálatos apostola! . . . Ember, ki azért haltál meg, mert Istennek mondtad magad és biznyságot tettél az élő Isten mellett, hiszek Benned és megvallak Téged.

Te, a Getszemani Embere, a Kálvária, a Kereszt Embere, egyetlen reménységünk, Ember, ki a benned rejlő Isteni hatalomnál fogva feltámadtál és felmentél a Menyekbe, az Atya jobbághoz és ott székelisz mindörökké! „Királyok Királya, uralkodók Ura”,² ki „az Atya Istennek dicsőségében”³ vagy. Igen, hiszem, hogy itt vagy a szeplőtelen ostyában és ezt meg is vallom egész lelkemmel, egész szívemmel és minden tehetségemmel, bár nem vagyok egyéb mint megvetendő por és gyalázatos hamu.

Te vagy ó Jézusom, Isten-Ember, az egye-

1. Lukács, II. 49.

2. Jelenések könyve, XIX. 16.

3. Filippiaiak, II. 11.

düli Szent, ki mérhetetlen pusztaságban állsz szentjeid felett, akik csak gyenge és távoli képei megfoghatatlan Szentségednek . . . *Tu solus Sanctus!* . . .

Te vagy az egyedüli Úr, minden jog, minden hatalom a Tied, Te irányítod az emberek és angyalok akaratát, minden teremtményedet céljához viszed, a csillagokat, melyek a véghetetlen térben az általad megszabott pályán keringenek, csak úgy, mint végtelenül parányi teremtményeidet; mind irgalmas szívedet zengik! . . . *Tu solus Dominus!* . . .

Te vagy az egyedüli Magasságos, ó Jézusom, a Szentlélekkel egyetemben az Atya Dicsőségében! . . . Nincs mit mondanom többé . . . „Az, aki nincs“, elmúlik, eltűnik, megsemmisül az imadásban és hitének lendületében dicséretedet zengi.

TIZENKETTEDIK ELMÉLKEDÉS.

Peto Quid Petivit Lator Poentitens.

Mit a jobb lator kért, azért esdek én.

Úr Jézus Krisztus, Isten-Ember, hiszek Tebenned, megvallak Téged ebben az alázatos Ostyában, mely anélkül, hogy csálná szememet, kezemet, inyemet, mégis azt rejtegeti, aki immár nem más, mint a Mennyből leszállott Kenyér, ki életet ad a világnak! *Credens atque confitens . . .*

És ezért, én szegény bűnös, megilletődötten szemléllek az oltáron, hol mindig újból megnyitod a „jámborság“ nagy titkát azért, hogy lelkembe hatoljon a nagy Titok, mely megváltott bennünket szent kereszteden; imádó hitemben dicsőségedet szeretném zengeni és a lelkem legmélyéből fakadó bizalommal, alázattal kiáltom feléd a bűnbánó lator imáját . . .

Ó boldog lator, adj lelkemnek hited, szereteted, bűnbánatod érzelmeiből, mert bizonyára csordultig volt a szíved, amikor, miután balsorsod osztályosával együft átkoztad Uradat, Istenedet és miután a haladkló Áldozat imája meggyőzte benned a gonoszt, végül is mérhetetlen bánattal és

megilletődéssel, fájó zokogással kérted az
édes Jézus bocsánatát.

*

Ó édes Jézus, én vagyok az a lator, én
vagyok az, ki mindedig megloptam dicső-
ségedet; én vagyok az, ki szentségtörő
tolvaj módjára oly sokszor megtagadtam
tőled a Neked járó tiszteletet, mindörök-
kön örökké áldott Isten!

Mert bizony meglopjuk dicsőségedet,
megraboljuk tisztességedet, valahányszor ki-
lépünk abból az alázatosságból, mely meg-
annyi címen méltó osztályrészünk, és bünt
követünk el ellened, legyen az akármilyen
csekély.

Én voltam hát Jézus, az a lator, a hir-
hedt gonosztevő, ki részt vett a maga
módján az Isten-gyilkosságban azon a nagy-
pénteki órán, melyen a fékevesztett pokol
az emberi lelkek segítségével vitte véghez
a szörnyű tettet, melyből végtelen irgal-
mad erejében az üdvösség eszköze lett.

Úgy szeretnék érezni, mint az a lélek,
akit vértanúságod térített meg mindörökre.
Vele kiáltom én is mindig újra: „Uram,
emlékezzél meg rólam, midőn országodba
jutsz!”¹

1. Lukács. XXIII. 42.

Itt vagyok, nálad vagyok, ó a Tabernákulum Ostyája! Többet mondok: Szíyemben bírlak Uram, „ki könyörültél rajtam a Te nagy irgalmasságod szerint!”¹ Hallasz-e engem bocsánat Istene?

Egyházad azt tanítja, hogy Eucharisziád, a kibékülésnek ez a szentsége, megbocsátja a legnagyobb bűnöket is, ha az alázatos és töredelmes lélek könyörögve borul le eléd, meggyónja, megsiratja hibáját és hűséget ígér neked.

Eucharisziád, a kegyelemnek ez a Szentsége önmagában ellenszere a bűnnek, olyan yira, hogy lassan-lassan megszabadítja tőle a lelket, megvalósítja az élet tisztaságát és visszaadja híveidnek azt az ártatlanságot, mely a kis gyermekekben ragyog!

Úr Jézus, az Eucharisztia Istene, feléd kiáltók és újra mondom: Emlékezzél meg rólam Uram, ha országodba jutsz. A Te Országod a Mennyország, a Te Országod az a haza, ahová Te már visszatértél és ahol uralkodol. Legyőzted a bűnt és a halált. És Eucharisziád táplálja az utasokat, kik a meredek élet útját járják, mely az örök életbe vezet.

A Te országod az én szegény lelkem, melyet meglátogatni kegyeskedel, melyet

1. L. zsoltár, 3.

annyiszor felkeresel és melybe mind gyakrabban, mind hatékonyabban, mindig diadalmasabban fogsz betérni, ha majd tágasra nyitom előtted az utakat és a legtitkosabb ösvényeket.

Memento mei, Domine . . . Emlékezzél meg rólam Uram! Emlékezz a szóra, melyet lelkemben mondtál és mely mindig reményt adott nekem. „*Verbum tuum in quo mihi spem dedisti*“.¹ Mondjad lelkemnek: Én vagyok a te szabadulásod; „*Dic animae meae: Salus tua ego sum*“.²

*

Irgalmadra kérlek, arra az irgalomra, mely meggyőzte a jó latort, a Kereszt első hódítását, Úr Jézus, a megbékülés áldozata, könyörülj rajtam, könyörülj rajtam! *Miserere mei Deus, miserere mei.* Mert lelkem benned bízik! . . . „*Quoniam in te confidit anima mea*“.³

Miserere . . . könyörülj rajtam és hallgass meg imámat! Könyörülj rajtam, mert nyomorult vagyok és nagy az én megpróbáltatásom! Könyörülj rajtam, vedd rám pillantásodat és válts meg engem!

1. CXVIII. zsoltár, 49.

2. XXXIV. zsoltár, 3.

3. LVI. zsoltár, 2.

Miserere . . . könyörülj rajtam, mert a hitetlen és ravasz ember, a sátán a vádló, a lába alá tipor; oly sokan vannak ellenségeim, kik ellenemre törnek . . . De én Benned remélek, jóságos Istenem, ki megbocsátottál a kereszten a nyomorultnak, ki szentté változtattad őt, oly tiszta, oly szép, oly igaz szentté, hogy mint ahogy meg is ígérted neki, még aznap bebocsátottad a paradicsomba!

Emlékezzél meg rólam és imámról, Uram, hogy semmi meg ne zavarja békességemet! Hadd merülhessek el tiszta szent és szeplőtelen Ostyádba, az örök élet szent Kenyerébe, az örök üdvösség Kelyhébe, és ölthessem magamra végre Igazságodat abban a szent várakozásban, hogy egyszer majd ledőlnek a falak és Te a Tieiddel együtt, a jó latorral együtt bevezetsz dicsőséged szentséges szentélyébe! *Memento mei Domine!*

IV.

A LÉLEK ISTENRE BIZZA MAGÁT.

**Plagas sicut Thomas, non intueor,
Deum tamen meum te confiteor.
Fac me tibi semper magis credere,
In te spem habere, te diligere.**

*Sebeid Tamással nem szemlélhetem,
Te vagy mégis, vallom, Uram Istenem.
Add, hogy egyre jobban higgyek tened,
Tebenned reméljek és szeresselek.*

Most a lélek tovább megy egy lépéssel és Istenre bizza magát, azzal az odaadással, mely a hit, remény és szeretet erejében egyesíti őt Istennel.

TIZENHARMADIK ELMÉLKEDÉS.

Plagas Sicut Thomas Non Intueor.

Sebeit Tamással nem szemlélhetem.

De nem elég, ó Isten-Ember, nem elég, hogy ezt a hitvallást így nyujtsam feléd. Azt akarod, hogy fennen zengjem ezt a hitet, és közben teljesen rád bízom magamat, elrejtőzzem, eltűnjek benned!

Igen... eszembe jut Tamás apostolod, aki egy kételkedő pillanatában azt merete kérni tőled, hogy ha igaz, hogy Isten-Ember vagy, teljességgel fedd fel előtte Istenségedet és Emberségedet. És Te, ó határtalan Jóság, nem utasítottad vissza ezt a kételkedő követelést, mert tudtad, hogy minden ember gyenge, legyen bár választott apostolod!

Szinte irígylem azt a határtalan és szinte eksztatikus örömet, mely el kellett, hogy borítsa őt, a hűtelent, amikor azon a napon megjelentél Tied között, behatoltál hozzájuk a csukott ajtókon át, és egymás után megölelvén őket, békét kívántál nekik, igaz békét, azt, amely Te vagy Uram Jézusom! *Ipse enim est pax nostra.*¹

1. Efezusiak, II. 14.

És oda álltál Tamás elé, ki — mert nyilván ez is hasznunkra vált — kételkedett, oda álltál az elé, aki Megváltásod művében, szereteted művében kételkedni merészelt... Mire gondolhatott akkor, azon az áldott órán, mikor a kereszt dicsőséges küzdelmében nyert sebeiden át kitört magasztos lényedből a fényugár, ó Ige, kitört a tüzláva, hogy megégesse a tanítvány szívét.

Ő is azt kiáltotta bizonyára a hála ekstázisában: Láttam az Urat, *vidimus Dominum*.¹ Láttam az Urat... nincsen más igaz öröm a földön és nem lesz más öröm a Mennysországban sem.

*

Igen, Tamás, megláthatod majd Jézus kezén a sebek helyét; beleteheted majd újjadat a szegék verte sebekbe és egész kezedet oldalába, és akkor majd hiszesz... Igen, hiszesz majd; és hinni béke, mert a hit megelégtetés annak, aki rád bízta magát, ó Rejtőző Istenség, akit imádok!

És Te ott álltál Uram az előtt, aki megszomorított azzal, hogy kételkedett, hogy hinni nem akart, hanem bizonyítékot — és ő milyen bizonyítékot — követelt! És

1. János, XX. 25.

Te kimondhatatlan szeretettel azt mondtad neki: „Tedd bele ide újjadat és lássad kezeimet; nyujtsd ide kezedet és tedd bele oldalam sebébe s ne légy hitetlen, hanem hívő”.¹

És ki tudja? Nagy leereszkedésben talán még vezetted is félénk kezét és megilletted vele Sebeidet, rátetted remegő újját Szentséges Kezedre, mely annyi áldás forrása, rátetted Lábadra, mely annyira kisebesedett míg elveszett bárányaid után jártál a tövisek között.

Megfogtad kezét, azt a remegő, izgatott kezét és izgalmát bánattá, megbánássá értékelted át.

Megfogtad kezét és Szent Oldaladba helyezted; elrejtetted egészen, mintha Tamás egész lényét oda akartad volna vonzani, hogy azontúl Terád hagyatkozzék, ó csalhatatlan Ige, ki megnyugtatód a hívőket akkor is, ha nem látnak, ki üdvözítéd a hűségeseket akkor is, ha hitük homállyal, sötétséggel veszi őket körül.

*

Ó Jézus, valahányszor oltárod fehér szeplőtelen Ostyájához közeledek, valahányszor megilletődött és méltatlan lel-

1. János, XX. 27.

kembe fogadom, mindannyiszor ezt a jelenetet élem át.

Én nem láthatlak Téged, Sebeid sugárzó ragyogása nem fénylik szememben, újjamat nem helyezhetem szent Sebeidbe. Én nem érezhetem azt a szent elragadtatást, melyet az apostol érzett akkor, amikor remegő kezét magad vezetted Oldalad Sebébe, Szentjeid Mennysországa... Nem, ebben a boldogságban nincsen részem. És mégis, ha nem is mondom, tudod Jézusom, ki szívem mélyére látsz, nekem nincs szükségem arra, hogy erre a végtelenül irgalmas megnyilatkozásra kérjek. Meg sem érdemelném. De ettől eltekintve, elég nekem hinnem azt, hogy a romlandó fátylak, az elém meredező falak ellenére is itt vagy, jelen vagy, édes Jézusom!

Igen, itt vagy, hiszem és megvallom; igen, itt vagy, érzem és tudom... Lélekben itt vagy és ez, ha rólad van szó, valóságos jelenlét Uram; így közeledem hozzád, hogy rábízzam magam.

Fogd újjamat, ó Jobbja az Atyának, fogd újjamat és érintsd meg vele lélekben szent Sebeidet! Fogd félénk kezemet és rejtsd el áldott Oldalad imádandó Sebében... vonzz engem Magadhoz a szeretet erejével, rejts el egészen ebbe a magasztos

Sebbe, mert ott akarok eltűnni, elveszni
Tebenned!

Milyen nagyon jó hálaadás ez, amikor
szent Testedet és Véredet veszem ma-
gamba! Milyen nagyszerű hálaadás ez az
érintés, mely isteni; hiszen Te magad
hajtod végre Uram, amikor nagy gyenge-
ségemben segítségemre jössz, amikor biztat-
gatsz és mintegy üdvözítesz már idele!n!

Örök Atya, felajánlom neked a mi
Urunk Jézus Krisztus Sebeit; gyógyítsd
meg kérlek lelkünk sebeit és az én lel-
kemet, hogy soha, de soha ne kételked-
hessek Benned, akire íme egészen rábízom
magamat.

TIZENNEGYEDIK ELMÉLKEDÉS.

Deum Tamen Meum Te Confiteor.

Te vagy mégis valloim Uram Istenem.

Nem látom sebeidet Uram; és mégis hiszem, hogy Te vagy itt jelen Isten-Ember, Názáreti Jézus, Mária fia, ki értem haltál meg a kereszten és értem támadtál fel halottaidból.

Valahányszor eléd jövök lélekben, megérintem kezeidet, a bocsánatnak és irgalomnak forrásait. A hitetlen Tamással kiáltom térdenállva, kezem Szent Oldalsebeden; kiáltom és megvallom, hogy ki vagy: „Én Uram és Istenem”.¹

Tamás éppen csak megérintette ezt a kimondhatatlanul ragyogó, égő sebet és hittudós lett belőle legott. Nyomban felismeri az egy személyben a két természetet. Én Uram, kiáltja, Te vagy az Ember; Istenem, Benned Isteni lényedet imádom!... Én Uram és Istenem! Ezek a szavak eröm és gazdagságom! Ez minden hitvallásom mikor itt vagyok a Szent Ostya előtt, melyet a Szeráfok imádattal vesznek körül.

A Szeráfokkal együtt imádlak Istenem!

1. János, XX. 28.

Az először kételkedő, majd mindvégig hívő Tamással imádlak... Nem látom Benned — úgy mint ő — az Embert, akinek azt kiáltom: Én Uram! És épp ilyen kevésbé látom Benned az Istent. De engedd, hogy szakadatlanul mindvégig mondjam neked; ó Ember, Te vagy az én Istenem!... Ó Rejtőző Istenség!...

Deum meum te confiteor. Igen, úgy érzem, itt összpontosul az Eucharisziába vetett egész hitem. Mert ha itt, a szent Ostyában megvallom Istent, már nem nehéz az Embert is megvallanom... Mert milyen határt szabhatnék Istenem mindenhatóságának?

Deum meum te confiteor... Annyi melegség van abban, amikor azt mondom neked: Én Istenem! Istenem, az enyém, akinek kiszolgáltathatom egész lényemet, értelmemet, akaratomat, érzékeimet, testemet, életemet. Én Istenem!

Deum meum te confiteor! Annak, akit annyi benső örömmel hívok Istenemnek, hitben odaadhatom magamat; rábízhatom magamat anélkül, hogy Fenségét fűrkésszem és kételkedjem benne. Hiszen összeroppannék Dicsőségének súlya alatt. *Sic qui scrutator est majestatis, oprimetur a gloria.*¹

1. Példabeszédek, XXV. 27.

Ó Isten Dicsősége, Istené, akit megvallok, az én Istenem Dicsősége! Ég és föld hirdeti: „És minden teremtmény, mely az égen, földön és a föld alatt és mely a tengeren és benne van, mind hallottam amint mondá: A Trónon ülőnek és a Báránynak legyen áldás és tisztelet, dicsőség és hatalom mindörökkön örökké”.¹

Ime, én Istenem, ki természetben egy vagy a mennyek Atyjával, ime az egész teremtés imád, hirdet és megvallja, rettetes és mégis oly édes Neved csodálatosságát. És én, atomod, ebben a mérhetetlen teremtésben, én ne adnám meg neked hitem hódolatát, hitemét, mely imád, mely imádjá a fátylak mögé rejtőző Istent?

Nem és ezerszer nem! Semmiféle bizonyosságot sem kérek rólad; nem úgy mint Tamás, ki nyolc napon át várta a bizonyosságot, míg azután szeretetedben és leereszkedésedben megadtad neki; nem, én hitemre bízom magamat. Tudom, semmivel sem dicsőíthetlek jobban, mintha lelkem imádatban borul le előtted, amikor oltárod lábánál megvallak Téged, Istenem.

*

Imádlak Istenem; egész lényem, lelkem és testem megvall Téged. Bizonyossággal is

1. Jelenések könyve, V. 13

szolgállok, hiszen bizonyosságot adni nekem kell és nem neked — amikor Szent Oltárodnál, Szent Ostyád előtt, csendes összeszedettségben mutatom meg angyaloknak és embereknek, hogy őszintén, bensőséges imádattal hiszek Benned.

Áldott légy Uram, atyáim Istene, kit méltán illet meg minden dicséret és dicsőség mindörökre! És áldott legyen dicsőséges szent Neved, áldott legyen dicsőséged szent templomában!

Áldott légy Országod Szent Trónusán, áldott Istenséged jogarában, Te, ki a Cherubokon trónolsz és pillantásod áthatol a mélységeken.

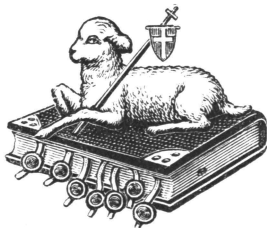
Áldott légy Te, ki a szelek szárnyán jársz és a tenger hullámain, Te, kit méltón megillet minden Dicséret és minden Dicsőség mindörökké.

Áldanak Téged minden angyalok és szentek; áldjanak az ég, a föld, a tenger és minden, ami bennük él, mozog, áldjanak és dicsőítsenek mindörökké.

Ó Jézus Krisztus, a Szent Ostya Istene, Te vagy a szentséges Isten; könyörülj nyomorúságunkon.

Ó Jézus Krisztus, a Szent Ostya Istene, Te vagy az erős Isten; könyörülj gyengeségünkön.

Ó Jézus Krisztus, a Szent Ostya Istene,
Te vagy a halhatatlan Isten; könyörülj
mindenen, ami halandó, hogy feltámadjon
a Te halhatatlanságodban. Amen.

TIZENÖTÖDIK ELMÉLKEDÉS.

Fac Me Tibi Semper Magis Credere.

Tedd, hogy mindig jobban higgyek Benned.

Én Uram és Istenem! Ezt kiáltom feléd hitemben, míg kezem oldalsebened, a fény és meleg forrásában pihen. Újra mondom, hogy végkép belássam; ha én nem kételkedem Benned, akkor Te sem kételkedsz Bennem Jézusom!... *Dominus meus et Deus meus!*

Add ó szent Ostya, hogy olyan legyek, amilyennek papjaidat, híveidet és mindazokat nevelnéd, akik imádják és megvallják a nagy Misztériumot, a hit Misztériumát, mely az örök életre készít fel bennünket.

Igen, hiszek Benned, Úr Isten, a szent Ostya és a könnyű fátylak mögött, melyek már csak mint lényegtől megfosztott járulékok takarják Lényedet, ó Te, a szent és erős és halhatatlan Isten substanciája!

Hiszek Benned, Jézus, Te szent Ember, kinek lényege, lelke, teste, értelme, akarata, géniusza itt rejtőzik az Ostya fehér fala mögött, melyen át, mint az Énekek Éneke

rácsán keresztül,¹ vágyakozva és szeretettel pillantasz felém!

Hiszek Benned, Krisztus Lelke, ki mint a teremtés koronája megszentelsz bennünket; ki szemléled az Igét és kimondhatatlan elragadtatásban merülsz el ebben a szemtől-szemben való látásban, melyben én is reménykedem, miután itt, a megpróbáltatások világában egyszerű hittel vallottam meg az Ostya valóságát, mely mögött rejtőzöl megfoghatatlan Isten!

Hiszek Benned Krisztus Teste, melynek erejében üdvösséget ígérsz nekem, ha eszem Testedet és iszom Véredet; Véredet, ó Jézus Krisztus Teste, a választottak gyönyörűsége, Te hatalmas Szerelmesünk, isteni pompázatos illattár, mely testünket megőrzi a dicsőségre!

Hiszek Benned, Jézus Vére, mámorító ital, mely kiragadsz a földi gyönyörűségek öléből és mennyei örömmel árasztasz el! Jézus Vére, mámoríts engem; Isten Bora, örvendeztesd meg szívemet és emelj ki a mulandóságok fölé.

Hiszek Benned, Jézus Krisztus oldalából kiömlő vér, mely ebből a szent templomból fakadsz, hogy medret áss magadnak minden Istent szomjuhozó lélekig, élő

1. Énekek éneke, II. 9.

víz, mely azután az örök Életbe ömlesz vissza!

*

Hiszek Benned Jézus Krisztus kínszenvedése, határtalan szeretet Misztériuma, mely lelkem épülésére adatott. Benned adatott meg nekem, hogy lelkem előbb a Megváltó szenvedésében, majd dicsőségében részt vegyen!

Hiszek Benned, ó jóságos Jézus; hiszem, hogy azért vagy itt, hogy hallgasd és meghallgasd imámat. Ó jóságos Jézus, hallgass meg engem! Szükségem van reád ahhoz, hogy hű legyek, és ne kételkedjem mint Tamás.

Hiszek Bennetek ó Halhatatlan Sebek. Elborítjátok az Ostyát, melyet imádok. Én nem látlak úgy, mint Tamás, aki a Jézus Krisztushoz, az Isten-Emberhez megtérő lélek bűnbánó szeretetével nézett, illetett és csókolt benneteket. Rejtsetek el engem annak a Kősziklának üregeiben,¹ mely Te vagy Örökkévaló Sziklakő, áldott Sarkkő, mely az ég boltozatát tartod!

Hiszek Benned, ó Jézus, Ostya, a bocsánat záloga! Ne engeddd, hogy valaha is elszakadjak Tőled, oltárodtól, Miszté-

1. Énekek éneke, II. 14.

riumodtól! Mi lenne belőlem Nélküled drága Ostya; imádlak hitemben ó rejtező Istenség.

Hiszek Benned Úr Isten; ki megfélemlíted a sátánt és mindazokat, akik vele együtt a lelkek vesztére törnek! Hiszem, hogy az Ostya eröm, pajzsom és sáncom ellenük; megtöri erejüket és visszaveti őket abba a sötét éjszakába, melyet lázadásunkban maguk kerestek és akartak!

*

Hiszek Benned, haldoklók szent Útravalója, ki ott leszel — sírva velem — a nagy pillanatban, amikor majd számot kell adnom hitemről és hűségemről. Akkor Te magad szólíts engem Uram, hogy Tőled halljam: Ez az én Testem és ez Véremnek kelyhe!...

Hiszek Benned édes Jézus, hiszem, hogy Te is hű leszel hozzám abban a pillanatban, mely eldönti örök boldogságomat és melyben elnyerem Szent Titkodba, az Ostya Titkába vetett hitem jutalmát; mert én az Ostyában nem láttam Sebeidet, de mégis megvallottam őket és arra vágytam, hogy elrejtőzhessen bennük.

Hiszek Benned én Uram és Istenem és megvallak Téged idelenn, a szent homályban, addig is, amíg majd odafenn dicsőít-

hetlek szenteiddel, az Isten-Ember teljes és boldogító látásában, az Isten-Emberében, akit kerestem és végül is megtaláltam...

Tedd ó Ostya, ki a teljes Isten-Ember vagy, hogy hitem mind teljesebb, tevékenyebb, hatékonyabb, nagylelkűbb, Szent Titkodhoz méltóbb legyen.

TIZENHATODIK ELMÉLKEDÉS.

In Te Spem Habere, Te Diligere.

Tebenned reméljek, és szeresselek.

Hiszek Benned Isten Ostyája, Isten és Ember; Szent Kegyelmed erejében, remélni akarok Benned és szeretni akarlak Téged, ó Te, ki a világ egyetlen reménysége, lelkem minden szeretete és vágyakozása vagy. A lánglelkű zsoltárossal mondom: „Én pedig Tebenned bíztam, Uram! Mondtam: Te vagy az én Istenem! Kezedben az én sorsom.”¹ Én is beléd vetettem reménységemet, Uram. Mondom: Te vagy az én Istenem, kezedben van a sorsom...

Igen, a tabernakulum kis Ostyája, mely e pillanatban szivemben él, lelkem egyetlen reménysége. Fennhangon kiáltom égnek, földnek; meg szeretném mondani minden léleknek, mely reménységre vágyik idelenn, mely a kétségbeesés martaléka itt ebben a siralomvölgyében: íme a mi Üdvösségünk! Csak benne van reménységünk: *beata spes mortalium!*²

Tedd ó boldogságos reménysége a ha-

1. XXX. Zsoltár, 15—16.

2. Nagypénteki laudes hymnusza.

landó embernek, tedd, hogy mindig jobban reméljek Benned! *In te spem habere.*

*

In te speravi, Domine. Te Benned emlélek ebben az életben, mely nem egyéb mint harc és küzdelem; élet-halál harc, melynek az örökkévaló boldogság a díja. Te mondtad Uram: „Aki eszi az én Testemet és issza az én Véremet, énbennem marad és én őbenne.”¹ Ó maradj énbennem! Oly nagyon kell nekem az Isteni Erő; kitartást ad és koronát tartogat számomra.

Gondold meg ó Jézus, hogy kezédben van az én sorsom idelenn, *in manibus tuis*. Rád bízom magamat, ó Isten Kenyere, ki éltemet táplálod, ó Vér, mely éltem szomját enyhíted! Rád bízom, kiszolgáltatom neked sorsomat!

Te légy reménységem, ha fáj a lelkem, ha kínlódom, ha küzködöm, de főleg, ha gyenge vagyok! *In te speravi*. Ebben bízok a lelkem; ebben minden békességem.

Jöjj lelkembe; jöjj és lakozzál testemben is, ebben a sárból formált testben, melyben mint körülsáncolt porondon játszódik le a test és a lélek döntő küzdelme.

1. János, VI. 57.

Hiszem, hogy Ostyád győzelemre segít!
Te döntöd majd meg tagjaim törvényét,
Te adod majd meg nekik Isten gyermekeinek szent szabadságát! *In manibus tuis sortes meae.*

Tedd, hogy testem már idelenn „szellemi test legyen”¹ úgy, ahogy azt szent apostolod is mondja. Nyomd testemre isteni képességeid bélyegét: Eucharisztiaádtól várom, hogy belém árássa örök Ártatlanságodat, hogy beléje öntse legyőzhetetlen Erődet és biztosítsa számára a Hozzád való hasonlóság felbecsülhetetlen tisztességét, ó Angyalok Tisztasága! *In te speravi.* Mily csodálatos készülődés ez az örök Életre!

Ó romlandó fátylak mögé Rejtőző Isten-ség, Isten, kit imádok, kiben hiszek, kire reménységemben rábízom magamat, őrizd meg épségemet; őrizd meg bennem ezt az erényt, mely mint a kegyelem illata árad Szent Testedből illetésem nyomán.

Rád bízom magamat minden reggel, mikor asztalodnál fogadom mindvégig való állhatatosságom zálogát, az Isteni Kenyeret, melyről hiszem, hogy feltámaszt majd az utolsó napon, *in die illa.*

*

1. Korintusiak, XV. 44.

Add ó Isten kenyere, add ó Irgalom, hogy szeresselek! Sokat kérek-e Uram, ha szeretetre szeretettel akarok felelni Neked?

Ó isteni Irgalom, erősítsd meg vágyakozó szívemben a tökéletes, irgalmas Szeretet uralmát! Te teljesen és maradék nélkül adod és szolgáltatod ki magadat; bennem sem maradjon semmi, ami ne készséggel adná és szolgáltatná ki magát Neked; *Te diligere.*

Nem elég, ha a Tied vagyok, Jézus Krisztus; a Tied is akarok maradni, anélkül, hogy valaha is elszakadjak Szívedtől, minden szeretet forrásától, az irgalmas szeretet tüzes Kemencéjétől!

Szigetelj el minden más szeretettől; szigetelj el a semmiségek szemfényvesztésétől; szívem egészen a Tied, vágj el, tépj el minden szálát, mely még esetleg valamely teremtett dologhoz felér, hogy szabadon repülhessen Benned, ki Önmagadért alkotad az ember szívét, mely mindaddig nyugtalan, amíg Benned el nem pihent.

Isten Ostyája, megőrölt kis magvakból összegyúrt kenyér; drága Vér, csodálatos Bor, melybe oly sok és sokféle szőlő nedve ömlött, tedd, hogy embertestvéreimet egy nagy összetartozás érzésével tudjam szeretni, a Szent Testeddel és Szent

Véreddel való kimondhatatlan *communio* erejében.

Communio! Boldog, mélységes szó! Ennek erejében leszünk mindannyian mintegy egy-testté, egy-vérré! Te énbennem, én Tebenned és mi mindannyian egymásban! . . .

A szociális nagy kérdés, a szívdobogató probléma meg van fejtve: az oltáron élő Jézus Krisztusban, Testének és Vérének szent Misztériumában adják majd egymásnak a békecsókot az emberek.

Ó Isteni Béke, Jézus, Rejtőző Istenség, kit imádok; Benned vagyok, erősítsd hitemet! Remélek Benned, bővítsd remény-ségemet! Szeretlek és szeretek Benned minden embert, mert hiszen mindmegannyit hívod, hogy jöjjenek és örvendezzenek Benned, ha ők is úgy akarják! De kérlek Uram, könyörgöm Hozzád, bilincselj bennünket egészen magadhoz! . . .

A LÉLEK ISTEN UTÁN ÉHEZIK.

**O Memoriale mortis Domini!
Panis vivus, vitam praestam homini!
Praesta meae menti de te vivere,
Et te illi semper dulce sapere.**

*Uram halálának szent emlékjele,
Életadó zálog, élet kenyere
Hogy belőled éljen, késztesd lelkemet;
Soha ne feledje édességedet.*

A teológiai erények tüzében átalakult lélek érzi a kínzó és szent éhséget Isten után. Él, de még előbben akar élni; könnyörögve kéri az élet Kenyerét, mely nélkül meg kellene halnia. Ez hitének ötödik lendülete.

TIZENHETEDIK ELMÉLKEDÉS.

O Memoriale Mortis Domini.

Uram halálának szent emlékjele.

Hiszek Benned, isteni Ostya; remélek Benned és szeretlek egész szívemmel. Készítsd fel lelkemet arra, hogy Belőled éljen egészen! Táplálj, ittasíts meg! Éhezlek, szomjazlak ezen az úttalan, kiaszott, kietlen földön . . . *Citívit in te anima mea!*¹

Úr Jézus, Eucharisziádban szent kínszenvedésed, dicsőséges feltámadásod, csodálatos mennybemeneteled nagy titkának és bennük egész életednek emlékét imádom! . . .

Életed ó Jézusom, csodálatos Misztérium: fokozatos kibontakozása annak a konszekrációnak, mely Téged áldozatul adott értünk, bűnösökért a Mennyei Atyának. Szeretetből adtad értünk magadat. Áldozat vagy az idők kezdetétől fogva az Atya ölén, az Atya irgalmánál és mindenható akaratánál fogva . . .

Áldozati mivoltodban szálltál le Mária szüzi méhébe. És mikor a világba jöttél,

1. LXII. Zsoltár, 2.

így szólottál: Ó Isten, Te nem kívántad a régi idők áldozatait; testet adtál nekem, hogy szenvedni tudjak; „íme jövök Uram, hogy cselekedjem a Te akaratodat”.¹

Születésed szegénységében, gyermekkorod félelmeiben, növendékkorodban, melyben teremtményeknek engedelmeskedtél, csendes ifjúságodban fáradtságos, munkás férfikorodban. Ó Isteni apostol; mindebben Áldozat voltál már Uram.

A Getsemane kertjében elszenvedett rettenetes halálfélelem, a Synhedrion és a Pretorium iszonyatos cselszövése, a szentségtörő ostromozás, a töviskorona, mely kigúnyolta Benned a dicsőség Istenét, a felsebzett válladra tett Kereszt, a Kálvária megfoghatatlan szenvedései: mindez életed ünnepélyes Szentmiséjének introitusa volt . . .

És aztán jött a szörnyűséges Golgota, szent Tested keresztrefeszítése. Majd elhangzott a Keresztről hét Szavad, a felséges Áldozat magasztos Kánona: íme feláldoztatásod, a végtelen örökkévalóság áldozatának bemutatása.

És megbékélt Atyád feltámasztott, ó Jézusom; az ígéret beteljesült, elégtételt kapott az ártatlan, nagylelkűségében egye-

1. Zsidók, X. 5—6.

dülvaló áldozat. Mindenhatóságodnál fogva Mennybe mentél, hogy mint örök Főpap ott székelj az Atya jobbján, ki végtelen érdemeid mértékét betetőzi.

*

Ó Isten Testének és Vérének Eucharisziája, emlékjele vagy ennek a teljes és kimondhatatlan titoknak, de különösen és kiváltképpen az Úr Halálának vagy emlékjele; annak az ünnepelyes pillanatnak volt alávetve, azzal függött össze életének minden más pillanata „a jámborság titkának”¹ ökonomiájában.

Az oltáron a Testedet és Véredet látószólag elválasztó kettős konszekrációban megújul „igen nagy szereteted” emléke, melynek erejében lefizetted a Kereszten megváltásunk drága bérét. Ott az oltáron minden reggel újból oda adod magadat a Téged éhező, Téged szomjazó léleknek, hogy betöltsd üdvösséges kínszenvedésed felbecsülhetetlen ajándékával!

Imádlak ó, az Úr minden csodájának Emlékjele, megvallak hitemben, mely, mivel a Benned szemlélték értelmemet meghaladják, megadja magát neked; megvallak

1. I. Timoteus, III. 16.

Téged reménységemben, mellyel magamhoz
ölellek Isten Ostyája; Benned van min-
den gyönyörűségem.

*

Édes Jézus, élő Emlékjel, térden állva
kérek, add, hogy valóban Kínszenvedésed-
ből merítsek erőt, hatalmat, bátorságot;
tedd, hogy Isteni erőddel vértesszem és
védjem magamat a pokol ellen és ha kell,
önmagam ellen is!

A Te Sebeidben van minden érdemem
— *vulnera tua merita mea*.¹ — Sebeiddel
táplálkozom, Sebeid legyenek minden erőm
forrása, belőlük fakadjon a szomjamat
csillapító élő ital. Sebeidben pihenjek el
ó Jézusom, Sebeidből merítsek minden
mámort és gyönyört.

Hints meg Véreddel és töröld el ren-
geteg bűnömet, gyengeségemet, hibámat
és tökéletlenségemet! Érzem, hogy nagyon
tisztának kell lennem ahhoz, hogy eléd
jöhessek, jóllehet nemcsak jutalmunk vagy,
de gyógyszerünk is.

Halálod, melynek az Ostya dicsőséges
Emlékjele, halálod legyen örök dicsőségem
majd ama napon! Hiszen, mint a jó lator
előtt, halálod nyitotta meg előttem is a

1. Szent Ágoston.

paradicsomot, hol kincseiddel halmozod el azokat, kiket haláloddal mentettél meg az örök életnek.

Engedd, hogy Szeretetednek döbbenetes bizonyítékaiban leljem meg mindennapi eledelemet és így Belőled táplálkozzék életem.

Add, hogy sugárzó Szereteted bizonyítékaiban szüntelenül örvendhesek Neked ó Jézusom! A rájuk való emlékezésben őrizzem lelki életem épségét! Belőlük merítsem szívem szelídségét, *Dulcedo cordis mei*, ó Ostya-Emlékjel, Szeretet-Isten, ki élsz és uralkodsz mindörökkön örökké. Amen.

TIZENNYOLCADIK ELMÉLKEDÉS.

Panis Vivus, Vitam Prestans Homini.

Élet adó Zálog, élet Kenyere.

Éhezlek Téged Isten, éhezlek Téged ó Jézus; Te vagy az Élő Kenyér, *Panis Vivus*, ki leszálltál Mennyekből, hogy szüntelenül életet adj a világnak, a szegény rabszolgasorban élő embernek, a sárból formált embernek, *pauper servus et humili*.¹

Te vagy, az Élő Kenyér, az Élet Kenyere, az örök Életé. Te adsz életet lelkemnek idelenn a hit ködében, ó Rejtőző Istenség, akit imádok, addig is míg majd soha véget nem érő boldog látás lesz osztályrészem.

Ó Égi Kenyér, Te vagy az élet, mert Te vagy a Krisztus; Jézus Krisztus, az Igaz Isten, az Örök Élet. *Hic est verus Deus et vita aeterna*.¹

Élő Kenyér, ó Élet, Isten, imádlak, megvallak, megfogatokozom előtted; porba nyomnak csodáid, melyeket fennhangon énekel meg hitem.

Ó Élet, ki az Atyában vagy; az Atyá-

1. Sacris solemnibus himn.

2. János, V. 20.

ban, aki önmagából való Élet. Ó Élet, Ige, kít mindöröktől fogva nemzett az Atya, ki egylényegű vagy az Atyával, ki hozzá vagy hasonlatos, ki olyan végtelen, hatalmas és határtalan vagy, mint az Atya és a Szentlélek, aki viszont éppen úgy Élet, mint Te és az Atya! Imádlak élők Élete, mert Te vagy az Élet, minden élőlény alkotója; benned ismerik meg, benned éneklük meg életük célját és értelmét.

Élet Kenyere, Te táplálod teremtményeidet, míg ők reménykedve, könyörögve pillantanak feléd, *oculi omnium in te sperant Domine*, míg ők könyörögve kérik tőled a táplálékot, melyet alkalmas időre tartogatsz nekik, *et tu das illis escam in tempore opportuno*.¹

*

Isten Igéje, élők élete, ki mindörökké az Atyából nyered éltedet anélkül, hogy akár az Atya lett volna előtted, akár Te lettél volna az Atya után! Minden élő és mozgó teremtmény élete, Te, ki az Atyával együtt átviszed Éltedet a Szentlélekre is, a Szentlélekre, mely a Szeretet hidja Atya és Fiú között, Élet, ki az angyalok

1. LXLIV. Zsoltár, 15.

Kenyere vagy, *panis angelicus*, kinek megismerésére leírhatatlan elragadtatásban törekszenek ezek a cikázó fénysugarak, Élted ragyogó sugarai; Ó Élet, Isten Kenyere, légy az emberek tápláléka, *fit panis hominum!*¹

Éhezem a Kenyérre, mely Te vagy ó Ige, testet öltött Ige, ki anélkül, hogy elhagytad volna az Atya jobbát, lejöttél a földre, lejöttél a Mennyből, hogy szent terveidet végrehajtsd és ki földi élted alkonyán a Kenyér és Bor romlandó színei alatt Életedet adtad nekem!

*Convescens in edulium,*² vendéged akarok lenni szent lakomádon, hogy Veled éljek, beléd hatoljak és Benned maradjak Jézusom!

Tudom, hogy aki Testedet eszi és Véredet issza, az Benned van és Te benne vagy: házába térsz, jóllehet méltatlan erre és életeddel táplálod a lelkét. *Domine, non sum dignus ut intres.*³

Jöjj hát Úr Jézus, hadd ülhessek le az Élet asztalához!... Hadd ülhessek oda már ideleln, hacsak hitemnél fogva és a Kenyeret borító fátylak előtt is, hogy szenteiddel együtt már itt a siralomvölgyében

1. Lauda Sion.

2. Verbum supernum himnusz.

3. Máté, VIII. 8.

részesülhessek annak a látomásnak gyönyörűségében, mely angyalaid és választottaid boldogsága odafönn!

*

Te vagy az Élő Kenyér, Te adsz életet az embernek, akit még ideköt a mulandó, a romlandó és könnyörtelenül menekülő élet; akit még sok olyan dolog ragad magával, ami sajnos legtöbbször bűnbe viszi és minden esetben foltot ejt tisztaságán.

Élet Kenyere, add nekem a félelem lelkét és mindenekelőtt tisztíts meg lelkemet; tisztíts meg mielőtt még a Te világosságod után merhetne áhítozni, mielőtt még Szereteted erejében Hozzád akarna hasonulni: akkor, amikor az idők sötétlő derengésében odaállítod boldog látásod küszöbére és szent lángjaiddal égeted, mert ezzel indítod el útjára Feléd.

Üdvösség Ostyája, ó *Salutaris Hostia*,¹ üdvösség záloga, ki tágra nyitod a Mennyeszék kapuját; az ellenség szüntelenül zaklat. Erődet kérjük, segedelmedet kérjük! *Da robur, fer auxilium.*

Megváltó Kenyér, segíts, ó segíts a kísértésben, mert a gonosz kívánság olyan nagyon megkínózza az embert; tobzódá-

1. Verbum Supernum himnusz.

sokba sodorja, megbélyegzi és elkoptatja lelkét, mely pedig arra született, hogy az angyalok Kenyerével éljen.

Világosságot adó kenyér, ki Jézus Krisztus bölcseségének és tudományának minden rejtett kincsét¹ megadod nekünk, bocsáss fátyolt szememre, hogy ne vágyódjon azután, ami csillog, ami esendő, hogy ne vágyódjon a romlandó gazdagság után, mely iszonyatosan üressé sivárítja az Isteni teljesség bírására teremtett lelket.

Szent Kenyér, Te lecsillapítod lelkünk gögjét, lelkünket édességeddel töltöd el, alázatossá teszed és boldog bizonyossággal adod magadat neki. Élet, ki elrejtőzöl az Ostyában: képe mindazoknak, kik a megsemmisülésig kisebbedtek azért, hogy az Ige növekedjék és megjelenjék bennük, mondd meg, mit tegyek, hogy tessek Neked.

Vedd ó lelkem az Élet Kenyerét, hogy mindentől megtisztulj, ami halál tebenned.

1. Verbum Supernum himnusz.

TIZENKILENCEDIK ELMÉLKEDÉS.

Praesta Meae Menti De Tí Vivere.

Hogy Belőled éljen, késztesd lelkemet.

Úr Jézus, élő Kenyér, Te életet adsz az embernek a Magadéból, mely a Szentháromságból buzog szent Emberségedbe, azért, hogy rajtad keresztül, ki az Egyház Testének szentséges Feje vagy, tovább szívárogon a méltatlan Tagokba, kiket éltetni akarsz; Úr Jézus, olyan nagyon kívánom ezt az életet; úgy szeretnék élni, úgy szeretnék Belőled élni csupán.

Mikor a Szentlélek, mellyel elárasztottál, ó Eucharisztia, mikor az Égő Tűz belobogta lángjával lelkemet, hogy kiégesse belőle a bűn ütötte sebeket, mikor megtisztította teljesen, és az értelem adományával életet adott neki; mikor az Eucharisztia lett „életének forrása, bölcseségének és tudásának kútfeje“;¹ akkor azoknak az útjára lépett, akik az Igét és a Világosságát keresik.

Ó örök Bölcsesség, kiapadhatatlan Tudás, Isten Eucharisztiaja, a Rejtőző Istené, akit imádok, add, hogy értelmem megismerjen

1. Szent Bonaventura, transfige, Domine.

Téged, add, hogy Benned értsem meg a hit Misztériumát, mely Te magad vagy, romlandó fátylak mögé rejtőző Isten.

Ó Isten Kenyere, a próféta is „Értelem Kenyerének és üdvös Bölcseség Vízének”¹ nevezett! Mert Te, mielőtt a szívet életre keltenéd, az értelmet világosítod meg, emeled fel előbb, és belésugározod az Istenség magasságos vonatkozásainak ismeretét.

Szegény és gazdag, tudatlan és tudós, gyenge és erős csak a hit tágas mezején fedezi fel Benned a bölcseség és Isteni tudás sugárzó távlatait: mindenki megnyhül az Eucharisziás Jézus lábainál.

És Emmausban is akkor ismert reád ó Jézusom, a még kételkedő két tanítvány, amikor megtörted a Kenyeret; csak akkor imádtak, csak akkor dicsőítettek, csak akkor ismertek fel igazán.

Nem mintha Eucharisziád pusztá látásra nem lebbentené fel a fátylat titkaidról; de amikor magamhoz veszek, ó élő Kenyér, akkor úgy érzem, fény árasztja el lelkemet: jobban tudom, jobban értem amit hiszek; jobban megbecsülöm a szent titkok mértékét, hihetőségét, harmóniáját; és Isten titkainak teljesebb, szeretőbb megismerésére jutok.

1. Eccl. XV. 3.

Csodálom azt a sok szentet, akik e világ szemében tudatlanok voltak, de mert az angyalok Kenyerével éltek, tökéleteséged csodálatos megismerését nyerték el, ó Jézus Krisztus, Istentől való Isten, Világosságtól való Világosság, Igaz Istentől való Igaz Isten.

Te vagy ó Eucharisztia, az Úr halálának emlékjele, az Ostyában Rejtőző Jézus titkának magva, centruma. Körötte kristályosodik ki minden más titok, annyira, hogy aki Belőled él, egyben az összes titkokból táplálkozik.

*

Légy hát ó Jézusom Mennyei Pásztorom; igazgass engem, ne legyek hijján semminek. Jó legelőre terelj engem, Titkaid mezejére, mert ez a keresztény lélek élete és értelmének semmihez sem fogható tápláléka! *Dominus regit me!*

Bölcséséged és tudományod csendes nagy vizeihez vezess engem. Hiszem, hogy ott enyhülést lelek, hiszem, hogy ott nagyobb megismerésedre szomjazó lelkem megnyugvást talál, hiszem, hogy ott még jobban elmélyül szeretetem.

Vezess ó Pásztor, Igazságosságod ösvényein, vezess be azokba a titkokba, melyek mindennapos táplálékomat, az Eu-

charisziát mégjobban kiemelik, vezess be azokba a titkokba, melyekkel megszentelő és üdvözítő Igazságosságod csodálatos terveit valósítottad meg!

Szent neved szerelmére kérlek, ó Jézus Krisztusom, ki Pap vagy és az Eucharisztikus áldozat Ostyája, add, hogy megillessék lelkemet rejtett és isteni hasonlóságra vezető titkaid, melyek a keresztt erejében lettek érdemszerzőkké, és melyeknek megváltó erejét az Oltár közvetíti!

Mert ha a halál árnyéka közepette járok is, nem félek semmi rossztól, mivel Te velem vagy. Lelkem mindennapos táplálékában, Eucharisziádban élek belőled ó Jézusom, benne élek Veled: Azt akarod, hogy mintegy folytatásod legyek, Életed folytatása és hogy így mint egyik Tagod „pótoljam az én testemen át, ami szenvedéseidből nekem még hiányzik, Testedért, mely az Anyaszentegyház.”¹

*

Benned mozgok, Benned élek: Te vagy pálcám, Te vagy botom; mily nagy biztonságom vagy nekem! Asztalt állítottál közém és szorongatóim közé, mely elé leülhetek. Itt megenyhül mohóságom, mellyel meg-

1. Koloszeiek, I. 24.

ismerni akarlak és megerősödik hitem!

Értelmemet megkened a Szentlélek olajával, felvértezed a hit harcára a kísértések, a kételyek, és saját gögös, gyáva szellemem sötétségei ellen. Kiöntöd rám Véred kedvet adó csordultig teli kelyhét és lelkem új öröme, új erőre éled, melyben Bölcseséged magasztos magasságai felé lendül.

Uram, boldog a lelkem és elégedett: Eucharisziádban irgalmasságod zálogát adod meg nekem. Érzem, amint betölti életem minden egyes napját. Már nem vagyok vak: látom, amennyire kegyességed látnom engedi, hogy merre menjek örök Háza felé, Uram, a bölcsesség és tudomány Istene.

Praesta meae menti de te vivere...
ó Pásztor, vezess, hogy semminek hijával ne legyek.

HUSZADIK ELMÉLKEDÉS.

Et Te Illi Semper Dulce Sapere.

Soha ne feledjem édességedet.

Milyen kedves a Te Lelked Uram! Meg akarod mutatni, mennyire szereted gyermekeidet, amikor a Mennyből alászállott gyönyörűséges Kenyeret nyújtod nekik és elhalmozod kincseiddel az éhezőket! *O quam suavis est, Domine, Spiritus tuus!*¹ Először megtisztította őket a bűntől és a bűn gyászos következményeitől, azután tudományod fényességével világítottad meg őket, és most, hogy betetőzd bőkezűségedet, a Bölcsesség Lelke beléjük oltja Jézus Krisztus zamatját.

Mert a szeretet egyesülésre vágyik, azzal akar lenni, akit szeret és el akar pihenni édességén. Ó Szeretet Szentsége, Egyesülés Szentsége, ó lelkem communiója az édes Úr Jézussal! . . .

Hiszen az Eucharisztia végső célja éppen az az egyesülés, melyben a lelkek közvetlenül élvezik Isten végtelen édességét, a Rejtőző Istenét, akit imádok. Minden más szentség is Istennel egyesít, mind-

1. Úrnapja, első vécsernye.

egyik a maga módja szerint, annak a kegyelemnek erejében, melyet közvetít; de az Eucharisztia célja és tárgya maga az egyesülés, melyre minden hívő, reménykedő és szerető lélek vágyva áhítozik.

A hiposztatikus egység után, mely az Igét Jézus emberi természetével fűzte össze és megvalósította az Isten és az ember szavakkal ki nem fejezhető kapcsolatát; az után az egyesülés után, melyben Jézus Krisztus Máriával forrott össze, amikor anyjává tette; nincs magasztosabb egyesülés, mint az, melyben Isten Kenyere a Testetöltött Igét a szegény rabszolgasorsban élő és sárral bemocskolt emberrel kovácsolja össze.

Mert Jézus egy tökéletes és valóságos analógia értelmében azt az Életet, mely az Igéből áramlik át a szent Emberségbe, azt az Életet, mely kegyelemmel és dicsőséggel teli, nekünk továbbítja, kik a Szent Asztalnál vesszük és esszük a semmihez sem fogható Édességet, mely Isten maga.

*

Mit mondhatnék neked Jézusom most, napom legszebb, legértékesebb pillanatában, most, amikor leszálsz lelkem legmélyebb rejtekébe és megízlelteted véle csodálatos

Édességedet? *Gustate ed videte quoniam suavis est Dominus.*¹

Ó Édességes Jézus, hatolj át lelkemen, mely annyira egy veled ebben a pillanatban, hatolj legmélyére; járd át szereteted édes, üdvösséges nyilával, sebezsd meg ó Uram, mert erre a sebre oly régóta vágyakozik szívem... *Transfige dulcissime Jesu!*

Járja át mohón vágyakozó lelkemet az igazi és derűs szeretet nyila, azé a szereteté, melyben Apostolod égett, hogy én is hirdesselek és magvetőd lehessenek mindazokban, akik hisznek Benned, élő Kenyér, ki életet adsz az embernek!

Add, hogy megismerjem azt a vágyakozást, melyet szentjeid éreztek, kik összeroskadtak Tabernakulumaid előtt, és elragadtatásba estek a megújuló áldozat előtt, amikor utánozták azt, amit illettek. Igen, hadd roskadjam össze én is Jelenléted gondolatára, hadd sóhajtsak, lihegjek utánad Jézusom, és ne vágyódjam semmi másra, mint szabadulásomra és arra, hogy egyésüljek veled!

Tedd ó Mennyből leszállt élő Kenyér, hogy éhezzelek Téged, az angyalok kenyérét, a szent lelkek táplálékát, a minden

1. XXXIII. Zsoltár, 9.

édességgel, minden zamattal, minden gyönyörűséggel teli mindennapos Kenyeret!

Ó Te, kit az angyalok lankadatlanul szemlélnek, hadd éhezzen szívem is mindig utánad, hadd táplálkozzék Belőled szüntelen, hadd teljék be lelkem legbelseje, emlékezetem, értelmem, akaratom, gyönyörűséged édességeivel!

Ó Élet Kútfeje, szívem Feléd szomjazik! Enyhítsd ezt a szomjuságot, tiszta gyönyörűségek forrása, Isten Házának mámorító gazdagsága! Egyetlen becsvágyam az legyen, hogy Téged bírjalak! Téged kereslek lankadatlanul, találjalak meg és féltve őrizzelek. Ne akarjak mást, mint Hozzád menni és ó jussak el Hozzád! Gondolataim, szavaim, cselekedeteim csak a Te Dicsőségedet, csak Szent Neved Dicsőségét keressék és pedig mindvégig! *Usque ad finem!*

*

Úr Jézus, Eucharisztia Istene, Rejtőző Istenség, imádlak a romlandó fátylak vékony fala mögött; légy és maradj mindig minden reménységem! Tudod, hogy Rád bízom magamat, mert biztos vagyok felőled én szívem szerelmese!

Te légy egyetlen gazdagságom, kedvteléselem és örömöm. Dialalmaskodj min-

den szomorúságon itt lent a mulandó élet robotja között, hiszen ez az élet csak azért adatott nekem, hogy rajta keresztül hozzád jussak! Légy fáradtságomban nyugodt elpihenésem; légy édes békességem a gondok és megpróbáltatások ölén!

Légy és maradj menedékem, segítségem minden szükségemben; légy bölcsességem, józanságom és erőm, ha az élet cselekedni késztet: légy osztályrészem és minden javam mindörökre!

Beléd kapcsolódjék szívem és lelkem, Jézusom! Ó Te, ki Örök vagy és változatlan, Benned legyen lelkemnek állandósága; add, hogy gyökeret verjek Szívedben és ne kelljen félnem többé!

Ó Jézus, kebledre hajtom fejemet, mint szeretett tanítványod az Utolsó Vacsorán. Hadd pihenjek Benned és ne szakítson el semmi, csodálatos szereteted édességétől.

VI.

ISTENBEN VALÓ MEGTISZTULÁS.

**Pie pellicane, Jesu Domine,
Me immundum munda tuo Sanguine;
Cujus una stilla salvum facere
Totum mundum quit ab omni scelere.**

*Kegyes Pelikánunk, égi szeretet,
Véredben, tisztátlant, moss meg engemet,
Egy cseppje elég ha a mérlegbe hull
Az egész világnak bűnváltságul.*

A lélek a nagylelkű Pelikán sebéből oltja szomját: felfogja a Vért, mely végleg megtisztítja. Ez a hatodik mozdulat lassú, de biztos és az életszentség ösvényein át a megdicsőüléshez vezet.

HUSZONEGYEDIK ELMÉLKEDÉS.

Pie Pellicane, Jesu Domine.

Kegyves pelikánunk, égi szeretet.

Úr Jézus, *Jesu Domine!* . . . Kimondhatatlanul boldog vagyok, amikor így ezzel a két szóval szólítlak, Uramnak és Megváltó Jézusomnak vallván Téged, Isten! Úr Jézus! Ez a két szó mindent kifejez, amit benned imádok, ó fátylak mögé rejtő Istenség.

Hiszek Benned, rád bízom magamat, teljes szívemmel szeretlek és úgy érzem, hogy csak Téged szeretlek immár és minden egyebet Benned szeretek csupán Uram! De Te nem éred be ennyivel.

Azt akarod, Uram Jézusom, Istenem és Megváltóm, azt akarod, hogy mindig tudjam: teremtményed vagyok, hamu, por, semmiség; semmiség, mely állandóan érzi, hogy vétékben fogant,¹ hogy bűnben való fogantatása a harag edényévé² tette és hogy anyja bűnben szülte őt.³ Azt akarod, ne felejtsem el sem gyengeségemet, sem

1. Zsoltárok, I. 7.

2. Rómaiak, IX. 22.

3. Zsoltárok, I. 7.

azt, hogy kegyelmed nélkül egy szempillantásig sem maradhatnék az, ami vagyok.

Azt akarod, Úr Jézus, hogy mostantól kezdve azt az edényt, mely valamikor haragod tárgya volt, de mely most drága Véredben ujja született, mindig fennen tartsam oltárod előtt, hogy felfogjam benne a Vért, mely mindenkor megtisztít minket minden bűntől.¹

Mint irgalmas Pelikán jelensz meg előttünk és jelzed e képben a hősiessé szülői szeretetet, mely saját keblét tépi fel, hogy vérével táplálhassa kicsinyeit. Ó te megvalósítottad hatalmadban azt, amiről a költő képzelete csak álmodozni tudott.

Ó szent Pelikán, Úr Jézus, imádlak; ó Rejtőző Istenség, áldalak és mindörökké hálát mondok neked! Te vagy az irgalom, igen, végtelen irgalommal szereted Isten gyermekeit!

*

Minden reggel, mikor megismétlődik szentáldozatod — mely egyben Egyházad áldozata is — ó én Áldozatom, Jézusom, minden reggel elnézlek a kereszten, melyre újból ráfekszel, hogy megváltásod gyümölcsében részesíts; elnézlek a kereszten,

1. I. János, I. 7.

mely ott áll bizakodó pillantásom előtt az oltáron és imádva borulok le előtted, ó Rejtőző Istenség.

Szent Oldalsebed előtt mindig megilletődött, hálatelt szívvel állok meg Uram. Ömlik belőle a vér; immár húsz század óta ömlik az oltárokon, mindenütt, ahol Téged imádnak.

Ó irgalmas Pelikán, szüntelenül téped kebledet, nyitod, nyitod az élet kapuját, a kaput, mely Te vagy, mert csak rajtad keresztül juthat el lelkem a Te zöldelő réteidre, ó mennyei Pásztor!

És a Vér, a világot megtisztító drága vér, bőséggel ömlik, ömlik, hogy dúsan és mindig dúsabban adjon Életet.

És ott áll Mária, a fájdalmak anyja, ott áll, mint akkor a Kálvárián és veled együtt szenvedni el szörnyű sebed minden kínját; úgy áll ott, mint az éber, nagylelkű szeretet, mely mindig újra fogad minket az isteni Pelikán Vérében.

És János, akit szerettél, ő is ott van mindig, a hit és bátorság szimboluma; ott van és felemeli a papok serlegét szent Sebed magaslatáig, szent Sebedig, melyet imádunk.

És ott van Magdolna, a megigazult bűnös, kit Jézus oly nagyon szeretett, ott van, képe a szent bűnbánatnak; homlokát oda-

szorítja a kereszt fájához és ömlik fejére a Vér, mely megtisztítja és a dicsőség angyalaihoz teszi őt hasonlatossá.

Úr Jézus, oda állok én is közbenjárónkkal Máriával, Jánossal és Magdolnával, ki vétkezett, de nagyon szeretett; oda állok egészen szent Sebed elé . . . Fel merek ágaskodni szent Sebedig és mert odahívsz, végtelen tisztelettel és semmiségem minden alázatával ajkammal illetem szent Sebedet, Uram, drága Pelikánom, ki éhes kicsinyeidet jóllakatod.

*

Sitio . . . irgalmas Pelikán, Pie Pellicane, én is szomjazom! Szomjazom és ott maradok a forrásnál, én Megváltóm, mely irgalmadban azért ömlik mindig és szüntelen, hogy a lelkek a víztelen, kiaszott sivatagban, a siralom kietlen völgyében, el ne szomjazzanak!

Jézus drága Vére, lelkem itala, ömölj mindig irgalmasan, hogy dicsőséged mindjobban növekedjék Mennyekben! Ömölj gyönyörzuhatag és tisztítsd meg a földet! Ömölj üdítő áradat, hogy elsuhanjon Isten lehelletének éltető szellője a Purgatórium fölött és üzzön el minden fullasztó nyomottságot.

Úr Jézus, irgalmas Pelikán, tárd fel

drága sebedet, hadd rejtőzzem el én is benne, ó Rejtőző Istenség! Hogy ne érjen fel hozzám a föld és csak Istenséged ereje lakozzék immár bennem!

Imádlak drága Vér, mely megtisztítasz, megszentelsz és megváltasz! Mert Te a szent Isten, az élő Isten, a halhatatlan Isten Vére vagy, azé, akinek szíve megesett az emberen!

HUSZONKETTEDIK ELMÉLKEDÉS.

Me Immundium Munda Tuo Sanguine.

Véredben, tisztátlant, moss meg engemet.

Ó jóságos édes Jézusom, én bűnös, nem merek saját érdemeimre hivatkozni, de bízom irgalmasságodban és úgy jövök eléd szent és szeplőtelen Ostya! Tudom, félnem, reszketnem kellene, nekem bűnösnek, ki annyit vétkeztem, *quia peccavi nimis*, gondolatban, szóban és cselekedetben; én vétkem, én vétkem, én igen nagy vétkem, *confiteor* . . .

De nem. Te vagy az irgalmas Pelikán; imádlak Téged, felfogom véredet és megtisztulok benne. Ömlik a vér kebledből, melyet szeretetedben mindig újra feltépsz nagy tágasra, hogy a seb mélyén szinte megmutasd Szívedet, a világ egyetlen reménységét.

De én azért mégis csak a tisztátalan bűnös maradok, igen, itt, a Szentség előtt, mely oly fenséges, oly megfoghatatlan, oly magában álló, hogy még Szeráfjaid is elfátyolozzák magukat előtte és szinte eltűnnek, megsemmisülnek, amikor imádják.

Idé merészkedem ez elé a Szentség elé,

én, kinek a keresztségben neked szentelt szívét és érzékeit annyi bűn szennyezte be; én, ki nem őriztem gondnal nyelve-
met, értelmemet, ide merek állni végtelen tisztaságod elé, szentséges Isten.

Ó félelmetes Szentség, nézz szájalommal vergődő lelkekre, Te, ki az irgalom és megbocsátás forrása vagy; hozzád sietek, hogy megtisztuljak, meggyógyuljak, megváltozzam; drága Véred védelmébe menekülök! Sohasem tudnék szembe nézni Bírám, az élők és holtak Bírójának szigorával. Feljajdulok és Te odahívsz magadhoz ó végtelenül gyengéd Pelikán: Megváltóm irgalma után sóhajtozom.

*

Emlékezzél meg Úr Jézus, teremtményedről, kit mindenható szent Véreddel váltottál meg, Véreddel, mely minden reménységem! Igen, megbánom bűneimet, javulni akarok és nem akarok többé vétkeimbe visszaesni.

Ó én jóságos orvosom, „nem azért jötél, hogy az igazakat hívjad, hanem a bűnösöket”.¹ Ki félne hát attól, hogy megmutassa Neked sebeit, leleplezze nyomorát és feltárja előtted szégyenét?

1. Márk. II. 14.

Tekints le rám most, ó üdvözítő Pelián, ezen az áldozati órán, szent Keresztet magaslatáról, Úr Jézus, örök Király, Isten és ember, ki az emberért feszítettél meg a Kereszten!

Ugy kiáltok feléd, mint az útszéli vak: Tedd, hogy lássak!¹ Tedd, hogy lásson a lelkem, ó Világosság, tedd, hogy Téged szemlélhesselek fátylak mögé Rejtőző Isten-ség, akit imádok!

És mint az elszáradt kezű embernek, add vissza cselekvőképességemet, hogy jót tehessek és határtalan legyen odaadásom!

És mint a kivetett bélpoklosokat, kik feléd nyujtották kezüket, mondván: „Jézus, Dávid fia, könyörülj rajtunk”,² szabadíts meg minden bélpoklosságtól szent Véred érintésében, mely minden bűnt lemos!

Nem Te térítetted-e meg a publikánust a templomban, az alázatos embert, ki mindig csak azt hajtogatta, „Isten, légy irgalmas nekem bűnösnek!”³?

Nem Te hallgattad meg az alázatos^o kanániai asszonyt, aki az asztal alá hullt morzsákat elkapdosó kis kutyákhoz hasonlította magát?

Nem Te hívtad el Mátét, nem Te ün-

1. Lukács, XVIII. 41.

2. Lukács, XVIII. 13.

3. Lukács, XVIII. 13.

nepelted meg a halászokkal megtérését? Nem Te adtál felmentést a házasságtörő asszonynak anélkül, hogy elítélted volna? Nem Te derítetted új öröme Magdolna szívét, ki csillogó könnyeivel áztatta szent Lábadat?

És kezet fogtál a gyalázatos Júdással és barátodnak nevezted őt. Azt mondtad neki, „barátom . . .” ó ha megértette volna Jézus Krisztus csókját az áruló! . . .

És mennyi szeretettel néztél Péterre botlása után, mikor megindítottad lelkében könnyeinek árját! Megbocsátottál a szentségtörő és kegyetlen hóhéroknak. Magaddal vitted a Mennybe a jó latort, áldozatod első hódítását. Ó Jézus drága Vére, moss meg engem bűnöst, Ó Vér, mely szenteket és tiszta lelkeket adsz a világnak.

*

Amióta a világ Megváltója lettél, Úr Jézus, így tisztítod meg mindig azokat a lelkeket, melyek Véred erejében hisznek és védelmében remélnek. Éreztesd velem, Uram, velem és a föld minden nyomorult bűnösével, Véred édes hatásait.

Beteg vagyok és az élet orvosához jövök; vak vagyok és az örök világosság fénye elé járulok; szegény vagyok és nyomorult és a föld és ég Urához kiáltok:

Úr Jézus, tisztítsd meg Véreddel a bűnöst!

Hogy így, ó királyok Királya és uralkodók Ura, mindig alázattal, tisztelettel fogadhassalak Téged, élő nagy bánattal, makulátlan tisztasággal, jószándékkal és mindenképpen úgy, amint azt a lélek üdvössége kívánja.

Jóságos Jézus, bocsáss meg és irgalmazz, szent Sebeidre kérlek! Dicsőség Vérednek, mely ingyenesen vált meg minket.

HUSZONHARMADIK ELMÉLKEDÉS.

Cujus Una Stilla Salvum Facere.

Egy cseppje elég, ha a mérlegbe hull.

Tisztíts meg engem bűnöst, Véredben! Ezt kiáltottam feléd Úr Jézus, végtelen irgalmasságodban bízva, mert Te sohasem taszítottál el magadtól senkit, aki bánatos volt és megalázkodott.

Ha szent Evangéliumodat kutatom, drága Véred erejének csodálatos történetét, sehol sem látom nyomát annak, hogy valaha is korholtad volna azt a bűnöst, aki előtted vádolta magát. Menjetek — mondta nekik — és ne vétkezzetek.

Ó nem, Te nem vagy olyan, mint az emberek, akik még akkor sem felejtenek, ha megbocsátanak; akik titkon, szinte akaratuk ellenére is, megvetik az elbotlottakat; nem bíznak többé bennük, pedig csak akkor érzi a lélek, hogy megbocsátást nyert, ha az emberek bizalmát is visszanyerte! . . . Nem, Te Jézusom, Isten vagy, ki az őszinte és hűségre kész szívet keresed és mindent visszaadsz neki, amit elveszített, ó irgalmassággal bővelkedő Mester.

Mert te vagy a Mindenható, ki főként szánalomban és megbocsátásban gyakor-

lod mindenhatóságodat! Drága Véred egyetlen cseppjének, megváltó Véred egyetlen cseppjének megadod azt az erőt, hogy minden lelket megújítson, ki erejében hinni akar; megadod neki azt az erőt, hogy lelkét legmélyebb mélységében is megújítsa ott, ahová pillantásod tisztító sugara elér.

*

Vérednek egyetlen cseppje! *Una stilla!* Imádom Úr Jézus; kitárom lelkemet az egyetlen csepp vér előtt; abban bízom, ahhoz térek vissza, mint a kegyelem és irgalom óceánjába.

Ó Jézusom Vérednek cseppjei! Ó végtelen sokaság, melyet előre jelzett a nagy Véráradat, mely ott ömlött a világ kezdetétől jöttödig, ó Megváltó és fog ömleni tovább jöttödől a világ végezetéig mindenütt, ahol megváltásra teljességgel alkalmatlan áldozatokat mutatnak be az emberek.

A tehetetlen és romlandó vércseppek, melyeket a bűnös ember méltatlanságában ön maga nem onthatott, ezek a vércseppek hívták, ezek köszöntötték jó előre és ezek imádták Jézus Krisztus vérednek megszámlálhatatlan cseppjeit, melyek számban az égbolt minden csillagait és a tenger fővénységét is meghaladják.

Boldogságos kínszenvedésed bőven és végtelen bölcseséggel ontotta a Vért és papjaid serlegei 2000 év óta végtelenül megsokszorozzák és megújítják a Véraldotatot.

Most, hogy itt imádlak, ó irgalmas Pelikán drága Vére, most is ömölsz reánk és Bocsánatod Esőjét behullatod több mint 300.000 pap serlegébe, kik mind imádnak e világban és egymást követik a szentséges szolgálatban, mely éjjel-nappal leidéz Téged szomjazó földünkre.

*

Jézus Krisztus Vére, lelkem mámora, együtt imádlak azokkal, akik hisznek, imádnak, szeretnek! Imádlak; és vakmerő hitemben hálás szeretetem minden forróságával összegyűjtöm, felfogom isteni jószágod végtelen óceánjának cseppjeit, boldogságos kínszenvedésed vérenek minden cseppjét, mely Egyházad oltárain omlott, omlik és fog omolni és felajánlom, visszadom őket Neked Úr Jézus! Kérek, ó örök Főpap, szeplőtelen Ostya, mutasd be őket mennyei Atyádnak a trónon, melyen uralkodol és melyen megszólaltatod a drága Vér hatalmát értünk és értem, aki imádlak.

Az imádandó Vérnek egy cseppje is elég! Egy cseppje is oly hatalmas mint

az egész, mert Isten Vérének cseppje az! Lehet, hogy minden választott lélek egy ilyen csepp hatása alatt áll és az szenteli meg, az váltja meg és dicsőíti meg őt mindörökre! Ezt majd megtudjuk odafent akkor, amikor világosságodban megismerjük kimondhatatlan gondviselésedet!

Egy cseppje elég a minden dicséretre méltó Vérnek! Ez az Isteni legyőzhetetlen pajzs legyen minden védelmem, ez fog megőrizni, ha rábízom magamat.

Ó Jézus Krisztus vérének egyetlen cseppje! Hol foglak majd fel, hogy ámuló tisztelettel szívem serlegébe helyezzelek; hogy ott imádjalak és felüldüljek Benned a szárazság idején, mikor az ellenség bőmbőlve kering Isten hajléka körül!

Hétszer öntötted ó Jézus a vért, mely az egész világot váltja meg legszörnyűbb bűneitől! Sebeidnek hol egyik, hol másik sugárzó forrása elé járulok Uram! És ilyenkor gondolkodom minden kehelyre, mely a szent Vért ontja e percben!

Egyetlen vigaszom az, amikor a szentmise idején megváltó műved megújulván, gyümölcseiben részesülök; egyetlen örömem, ha mohón, szomjasan drága Véred egyetlen cseppjét felfogom, hogy kiöntessem a világra, mely oly nagyon szomjúhozza az Istent; hogy kiönthessem azokra,

akiket szeretek, mindazokra, akiknek Istent kívánom, a legfőbb jót, az egyetlen, melyet szeretni kell.

Ó egyetlen cseppje a drága Vérnek, imádlak, hálás vagyok neked: mindenhatóságod erejében fürössz meg engem Jézus Krisztusban, aki értem ont Téged mindörökre.

HUSZONNEGYEDIK ELMÉLKEDÉS.

Totum Mundum Quit ab Omni Scelere.

Az egész világnak bűnváltásául.

Jézus drága Vérének egyetlen cseppje, elég vagy ahhoz, hogy egy lelket megittassíts, de elég vagy ahhoz is, hogy megváltsd, megmentsd az egész világot!

A világ a bűnök, gonosztettek, kimondhatatlan szörnyűségek óceánja. A világ minden káromlásnak, minden gonoszságnak, minden igazságtalanságnak összessége. És a Te drága Vérednek egyetlen cseppje, Jézusom, megtisztítja ezt a világot és dicsőséged hajlékává teszi.

Mert Vérednek ez az egyetlen cseppje a kegyelem hordozója. Kegyelmed pedig az örök Élet hordozója, ó Jézusom, az Örök Életé, mely Te vagy, *Gratia autem Dei, Vita aeterna in Christe Jesu, Domino nostro.*¹

Vannak, akik egy csodatevő szüztől kérik, várják a „rózsaesőt”; és valóban csodálatos Isten mindenhatósága az ő szentjeiben, akiket drága Vérének erejében

1. Rómaiak, VI. 23.

önmagához tett hasonlókká. Én azonban az Úr Jézus „Véresőjét“ könyörgöm, a kegyelmek kegyelmét, mely elmossa, az egész világ, a modern világ legnagyobb gonoszságait is.

„Vére rajtunk“ kiáltották az istengyilkos zsidók, akik nem tudták mit cselekszenek; „Vére rajtunk és fiainkon“¹ Igen, de a szeretet is magáévá teszi ezt a kiáltást és imaként sóhajtja Jézus Krisztus, az irgalom Istene, a Pelikán felé, mely felhasítja mellét, hogy Vérével oltsa az Istent szomjazók szomjúságát.

*

Vére rajtunk, kik Isten gyermekei vagyunk! Nem azért, hogy elítéltessünk, hogy örök kínra vettessünk, hanem hogy megáldassunk, megmentessünk, megtisztítsunk és hogy megbocsáttassanak bűneink. Jézus vérének isteni cseppjei harmatozatok az égből és kegyelemmel és termékenységgel borítsátok be a földet! Ássatok medret kemény szívünkbe, nyílják meg végre a bűnösök száraz, kiaszott földje és teremje az Údvözítőt!

Bocsáss meg Úr Jézus ennek a földnek, mely oly sokszor háritja el magától a „Vér-

1. Máté. XXVII. 25.

esőt"; itasd át mindenható Kegyelmeddel; hogy gerjessen végre bűnbánatot és csirázson ki megbánásából, hitéből és szeretetéből a lelkek aratása, melyben oly igen nagyon reménykedünk!

Jöjj vissza közénk, ó Jézus Krisztus, szent Ostya, Rejtőző Istenség, kit romlandó fátylak mögött imádunk! Hadd győzze le újból a világot annak a Vérnek ellenállhatatlan hatalma, mely a Kálváriáról omlott alá és mely ma is omlik minden pillanatban a földkerekség minden oltárán.

„Jöjjetek“, kiáltja az Egyház, „imádjuk a Krisztus királyt, ki uralkodik a nemzeteken és ki a belőle élőknek megadja a Lélek termékenységét!“¹ Imádjuk Őt, aki Jézus harmatozó Vérének erejében a lelkekbe oltja a Szentlélek gyümölcsét, a keresztény nagylelkűséget, mely átalakítja őket, hogy Isten szent népe legyenek . . . *Plebs tua sancta.*²

•

Remélj tehát szegény bűnös, bárki légy és bármit vétettél volna! A kereszttség és bűnbánat szentségének kegyelmei eltörlik minden bűnödöt. Az Eucharisztia-áldozat

1. Úrnapi matutinum.
2. A mise kánonja.

kegyelme bűnbánatra indít, megtöri a lelket és kicsiholja belőle a kiáltást: Irgalom, bocsánat! Az Úr öt sebéből árad ez a kegyelem, mint a betsaidai forrás öt csarnokából és eljuttatja a lelkekhez a vizet, melyen Isten lelke suhan keresztül és mely meggyógyít minden bajt, betegséget.

Jézus Véérének egyetlen cseppje elég ahhoz, hogy megtérjen a világ! Milyen csodás, hogy mégis egész vérzuhatag ömlik le rá, ha el nem zárkózik előle, ha meg akarja bánni bűneit és meg akar térni a Rejtett Istenhez, hogy hittel imádjja és megvallja Őt szent fönségében.

O, mint ormótlan hegyóriás emelkedik a bűn ég felé. Iszonyú tömege kihívja Isten villámain és újból sűrű ködökbe burkolja Őt, mint annak idején a Golgotán!

Mennyi gög, mennyi romlottság, mennyi igazságtalanság, mennyi megszenteltetés, mennyi szentségtörés! Ki tudná felsorolni? Mennyi szörnyűséget követ el ez a nemzedék egy nap, egy év, egy évszázad alatt, ez a nemzedék, mely hogy nemlévő jogait kikényszerítse, lábbal tapossa Isten jogait, Istenét, ki egyedül szent, egyedül halhatatlan!

Hiszem, ó Eucharisztia-Szentség, hiszem, hogy megadod a kitartás kegyelmét a bocsánatos bűnök béklyóiból szabadító or-

vosságot, de hiszem azt is, hogy a legnagyobb bűnöknek is ellenszere vagy. Hiszen a Te mindig jelenlevő befolyásod sugalmazza és tartja meg a lélek ártatlanságát, ez csillapítja le szenvedélyeinket, gőgünket, ez szelidíti és viszi az Úr szent törvényének kikötőjébe, hatalmaskodó akaratosságunkat!

Uralkodj, uralkodj jobban, mint valaha Isten Eucharisztiaja, uralkodj ezen a századon, mely oly sok okból a Tiéd, hiszen ebben az Eucharisztia századában minden időknél jobban szélesedett ki kegyelmed forrásának medre, mely a lelkeket megmentendő, elviszi hozzájuk a Bárány drága Véréét.

Leborulva kérjük ezt a „Véresöt“, összeszedettséggel, bizalommal imádva kérjük mindazok számára, akik átkozzák és megszenteltelenítik; együtt kérjük az Ostyában lakozó Jézussal, vele, ki mint egykor a kereszten, az oltáron is azt kiáltja Atyjának: Atyám bocsáss meg nekik, nem tudják, mit cselekszenek! *Pater, dimitte illis...*¹

1. Lukács, XXIII. 34.

VII.

BOLDOGSÁG ISTENBEN.

**Jesu, quem velatum nunc aspicio,
Oro, fiat illud quod tam sitio :
Ut te revelata cernens Facie,
Visu sim beatus tuae gloriae.**

*Jézus, most csak arcod fátylát láthatom,
Kérlek, Uram, add meg, mire szomjazom.
Boldogan láthassam egykor szinedet
És dicsőségedben dicsérhesselek.*

A lélek úgy él, mintha már üdvözült volna. Hitének egy utolsó megmozdulása szüntelenül Ég felé viszi, hogy azontúl már úgy éljen ideleinn, mintha Mennyekben élne. Nem távozik többé Isten jelenlétéből, kit imádva szemlél lelkének Mennyországában, addig míg majd a másik Mennyországban szemlélheti odafönt.

HUSZONÖTÖDIK ELMÉLKEDÉS.

Jesu, Quem Velatum Nunc adspicio.

Jézus, most csak arcod látylát láthatom.

Jézus, ó Jézus, drága szó, lelkem utolsó forró lendülése, boldogságom vagy idelenn és az leszel, remélem egykor a mennyben is. Ó Jézus, az *Adoro Te* csodálatos imájának utolsó versében meg akarom ismétetni, hogy hiszek Benned, hogy Benned remélek, hogy csak Téged szeretlek és mindeneket csak Benned szeretek, ó Jézus, áldott minden név között!

Jézus, lelkem édes emlékezése, egyetlen igaz örömöm! Minden méznél és minden édességnél édesebb a Te jelenléted, ó Jézusom! *Jesu, dulcis memoria!*¹ Jézus! Nincs édesebb melódia, örömtelibb szó, pihentetőbb gondolat, mint a Te neved! Jézus! Isten békéje, Te vagy a bűnbánók egyetlen reménysége. Jézus! Milyen gyengéd vagy ahhoz, aki hozzád könyörög, milyen jó vagy ahhoz, aki Téged keres! És milyen gazdagsága vagy annak, aki megtalált?!

Jézus! Választottaid búzája, szó nem

1. Himnusz Jézus szent nevének ünnepén.

mondja, irás ki nem fejezi, hogy mit jelent szeretni Téged. „Ó Jézus Krisztus, ó Jézus Krisztus”.¹ Ezt csak az érti meg, aki maga is megélte.

Jézus! Isten Ostyája, szívünk, ha meglátogatod, meglátja fényességed ragyogását, elfordul a világtól, minden hiúságától és fellángol lelkünkben a szeretet.

Jézus! Mennyei manna, aki megízlelt egyszer, mindig újra kíván, aki ivott egyszer, annak csak Te oltod szomját: csak utánad áhítozik Jézusom, akit szeret!

Ó édes Jézus, Rejtőző Istenség, akit imádok, *O Jesu mi dulcissime*, lelkem mint szomjas szarvas sóhajtozik utánad! Lásd könnyeimet... Téged kereslek; és halljad, mint kiáltok lelkem mélyéről feléd.

*

Mane nobiscum Domine!... maradj, maradj velem Úr Jézus! Forró szíveimből kiáltom feléd, úgy mondom, mint tanítványaid mondták az úton!²

Jesu, quem velatum nunc adspicio... Maradj velem most ebben a siralom völgyében; maradj velem, ha csak fátylak mögött is, Rejtőző Istenség, akit imádok.

1. Bossuet.

2. Lukács. XXIV. 29.

A hitemet énekeltem meg neked, egész hitemet, legyőzhetetlen hitemet, melynek add kegyelmedben, hogy kitartó legyen: „Hiszem” ó Jézusom, „Hogy Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia, ki a világra jöttél”.¹

Imádlak fátylaid alatt; vajjon megbánom-e valaha? Van óra, hogy szentjeid tapasztalatait idézem és úgy vélem, hogy szinte látlak már. *nunc adspicio*. Nem ezzel a halandó és még át nem szellemült festi szememmel; de kitalállak, előre érezlek: közted és lelkem között oly vékony, oly esendő az a fátyol!

Adspicio . . . ha nem látnálak már valamennyire, ha nem lennék úgy eltelve jelenléted tudatától, ó mindig Rejtőző Istenség, mivel magyaráznám azt a titkos mélységes örömet, mely akkor árasztja el lelkemet, amikor hozzám, méltatlanhoz leszállni kegyeskedel?

A táplálék sajátossága az, hogy megörvendeztetni azt, aki veszi. Élvezetet nyújt, hogy meg ne undorodjon tőle az ember, hogy vissza ne utasítsa és éhen ne haljon. Miért csodálkoznék hát, ó Eucharisztia, a Mennyországot kereső vándorok tápláléka, kenyér és Isten; miért csodálkoznék hát

1. János, XV. 27.

azon, hogy lelkem mikor közvetlenül a forrásból meríti a lelki gyönyörököt, megérez valamit a szubstanciális örömből, abból a végtelen boldogságból, amely Te vagy Jézusom! . . .

Vannak, akik nem érznek örömet, amikor Téged vesznek, Uram; de vajjon Szentséged hibája ez, Szentségedé, mely minden gyönyörűség forrása? Nem, nem!

Ők maguk tehetnek róla, mert ájtatosság és előkészület nélkül fogadnak; mert lelküket még betölti a földi gyönyörűségek zamatja, mert nem tudtak lemondani Egyiptom húsos fazekairól, mert ragaszkodnak a világhoz, mert nem Istentől várják minden szeretetüket és örömről.

*

Ó Jézus, kit most fátyol alatt szemlélek, maradj örömöm számkivetésében, teljes örömöm, hiszen hívásodra és irántad való szeretetből minden örömről lemondok, ha az nem tőled való . . .

A száműzött egyedül van mindenütt; csak az nincs egyedül, aki Téged keres, mert a Szent Asztalnál minden reggel egységbe forr lelke Veled, Istenem, Öröm forrása!

A szeretett lény jelenléte, ha fátylak alatt is, de felébreszti a lelket és a lélek

megárad az örömtől, elmerül az örömben és bemegegy Ura örömébe. És Ura magához vonja és a legtisztább szeretet elragadtatásában öleli keblére.

Ez a Mennycsország, jóllehet itt játszódik le a földön. Ilyenkor zengi a lélek: „Megtaláltam, kit az én lelkem szeret... megfogtam Öt, el sem bocsátom”.¹ Végre betelt a lélek. És mégis csak mindig áhítzik az után, kinek szépségét kedvére majd csak odafent szemlélheti, amikor már lehullanak a fátylak, amikor ledől a fal, mely eltakarja őt.

Ó Jézus! Könyörülj rajtam: mohó vagyok és mindig betegek, mert azt kívánom, ami az enyém. Ó csoda!... Minél többet veszek magamhoz, annál kiéhezettebb vagyok... mikor kél már fel eljöveteled napja?

1. Énekek éneke, III. 4.

HUSZONHATODIK ELMÉLKEDÉS.

Oro, Fiat Illud Quod Tam Sítio.

Kérlek, Uram, add meg, mire szomjazom.

Oro . . . kérlek: a semmi, a hamu, a por felemeli hangját a mélyből és felkiált az égbe, ahonnan táplálékát nyeri ideleln és az ég kegyesen hívja őt annak az örök víziónak asztalához, mely nem múlik el soha.

. *Oro* . . . kérlek. Ó már nem riaszt el semmiségem csalóka jövődölése, mikor azt zúgja fülembé, hogy porból lettem és porrá leszek. Ó Jézus, mintha Vérednek hangja kiáltana felém, egy irgalmasabb orákulum, mely azt mondja, hogy van bennem valami isteni, valami mennyei és hogy egyszer majd lelkemben, testemben én is égbe szállok.

Oro, fiat illud . . . O kérlek, valósuljon meg egyszer ez a csoda! *Fiat illud!* Így lesz tehát, látni foglak Uram! „Feltámadok*előbb és szememmel látom majd Üdvözítőmet“ a rejtett Istent, kit hitemben imádtam!... *Oro, fiat illud!* „Tudom, hogy él és hogy látni fogom Őt saját szememmel!... Lelkem legmélyén ebben reménykedem“.¹ *Oro, fiat illud!*

1. Jób, XXV. 27.

És közben Eucharisziád, ó Jézusom, felkészít a nagy Vízióra; Eucharisziád a megdicsőülés záloga, *et futurae gloriae nobis pignus datir*,¹ azé a megdicsőülésé, melyért térdenállva könyörgök hozzád. Oro...

És mert minden jót elnyerünk, amikor Téged veszünk magunkhoz, Isten kenyere, Isten, az Atya adománya, hogyan is kétkedhetnénk abban, hogy Benned van idelenn minden kegyelem és minden dicsőség odafönn?

Te vagy üdvösségünk mindenható Ostyája, legünnepélyesebb bizonyága annak, hogy Isten meg akar menteni minket, meg akarja menteni az egész világot! Vérednek érdeme, Jézusom, végtelen. Egyetlen cseppje elég ahhoz, hogy ezer világot megmentsen, hogy a legszörnyűbb bűnökből váltson meg ezer világot.

Te mondtad: aki eszi az én testemet és issza az én véretem, élni fog mindörökké, azaz övé lesz az éltet adó élet, az örök élet, mely Isten maga. „És feltámasztom őt az utolsó napon”, mondod, vagyis halhatatlan életet adsz annak a halandó testnek, melynek vissza kellene térnie a sír porába; és ezért „Szívem és testem örvendeznek az élő Istenben² mind-

1. Úrnapi antifona.

2. LXXXIII. zsoltár, 3.

örökre. Jól tudom, minden kegyelem, bármily kicsinynek lássék és bárhonnán jöjjön is, a Te érdemeidből fakad ó Jézusom; és így állandóan táplálja bennem azt az életet, mely Tied a jövődő megdicsősülésben. De azok a kegyelmek, melyek az Ostyából, mindennapi táplálékomból áradnak felém, egyenesen a boldog halhatatlanságra készítik fel lelkemet, mely esdve kéri tőled ennek a halhatatlanságnak eljövételét: *Oro, fiat illud!*

És ha egyszer bűnös testemben feltámadok, testemben, melyet Eucharisziád megtisztított, és mintegy felkészített az örökkévaló átszellemültségre, ezt is csodálatos Szentségednek fogom köszönni. Tudom, Ó szent Ostya, Jézusom, hogy Tested éltető Test, mely csodálatosan működik testemben; valahányszor leszállni kegyeskedel hozzám, Testem megérzi a Testedből áramló dicsőség és szentség sugárzását, megérzi drága Véredet. Úgy érzi, mintha felajánltna, felszenteltetne ő, ki majd nemsokára porrá omlik és a sír martaléka lesz.

És akkor, mindenható Uram, Ostya, a bűn és a halál ellenszere, testemben felszíráztatod a Feltámadás és Élet magvát, melyet naponta beléje vetsz; és én szedni fogom róla azontúl a megváltás gyümöl-

cseit és élni fogok, újból élni fogok, tisztábban, szentebbül, Istenibben és boldogan zengem majd én is: „Ó halál, hol a te győzelmed?

*

Oro, fiat illud . . . Ó add meg, add meg hamarosan, *quod tam sitio!* Úgy szomjazom reá! „Amint kívánczik a szarvas a vízforrásokhoz, úgy kívánczik lelkem Tehozzád, Isten! Szomjúhozik lelkem az erős, élő Istenhez; mikor jutok el s jelenek meg az Isten színe előtt“.¹

„Az én könyhullatásom kenyerem nekem éjjel-nappal s midőn naponként mondják nekem: hol vagyon a te Istened? Ezekről emlékeztvén kiöntém magamból lelkemet“.² Mikor, mikor adod meg, amit kérek, Jézusom?

Nem, nincs igaz öröme annak, aki az emberek fiai között akar hajlékot építeni magának. Itt minden elmúlik, rombadől, kifárad, itt minden összetörik! Hol van az én Istenem? Odafönn van, utána vágyakozom; és szívem már csak a túlvilági legfőbb valóságért dobog: hogy lássam Őt, hogy elmerülhessek jelenlétében, elrejtöz-

1. XLI. zsoltár, 2—3.

2. XLI. zsoltár, 4.

hessem az idelent Ostyák romlandó fátyla
mögé Rejtőző Istenség színről-színre való
látásában.

És míg várom ezt, így szólok magam-
ban: miért szomorkodsz ó lelkem, miért
sóhajtozol sorsod felett? Hiszen bírod azt,
akit szeretsz; Ő a tied, Ő a tulajdonod.
Nem, nem kell nekem a föld, nem kelle-
nek a teremtmények, mindebből semmi
sem kell nekem; mindebben csak csa-
lódhatik szívem... Csak Téged akar-
lak, Tabernákulum Istene, dicsőség záloga,
Mennyország illata.

HUSZONHETEDIK ELMÉLKEDÉS.

Ut Te Revelata Cernens Facie.

Boldogan láthassam egykor színedet.

Oro, fiat illud! Add meg ezt végre Uram! Ezt kívánom, ezután kiáltozom vágyakozva: látni foglak én, a hamu, a por, a semmiség! Testi szemem hitem jutalmaként meglátja Arcodat, szent leplezetlen Arcodat, a Te arcodat, ó Rejtőző Istenség, kit leborulva és könyörögve imádok!

Revelata facie . . . Lázam van? Álmodom? Látni fogom színről-színre a mi Urunk Jézus Krisztus fenséges arcát! Elmélkedj ó lelkem a rád váró nagy és csodálatos vízió fölött. Látni fogod az élő Istent, az élő Istent, aki lát! Látni fogod, mert hittél annak, akit nem látsz ugyan, de akit megsejtesz a fátylak mögött.

János, a szeretett apostol, látta és leírta: „Látta azt, aki van, aki volt, és aki lesz . . . aki minket szeretett és megmosott bűneinktől az Ő Vérében”,¹ abban a Vérben, melyet minden reggel magamhoz veszek az oltár előtt!

1. Jelenések könyve, I. 4—5.

János, a kiváltságos, ki velünk együtt részt vett Jézus szomorkodásában és kinszenvedésében, látta azt a Jézust is, akit hű tanunak, a halottak elsőszülöttének és a föld királyai Fejedelmének nevez.

Igen, látta azt, aki jön majd a felhőkön, akit minden szem látni fog, azoké is, akik átszegezték; és sírni fognak rajta a föld minden nemzetségei és mellüket verik majd, amikor látják. Úgy legyen. Amen.

János látta az Ember-Fiát. „Felöltözve hosszú ruhába és körülövezve mellén arany-övvel“, mely a pihenő fenség szimboluma. A mennyei dicsőség örökös fehérséggel sugározta körül, „feje pedig és haja fehér volt, mint a fehér gyapjú és mint a hó és szemei mint a tüzláng“, mert hatalmával mindenben áthatol és szentsége minden foltot kiéget a megtisztult szívekből.

„Lábai hasonlók a kemencében égő érc-hez és hangja mint a nagy vizek zúgása“. És annak szájából, ki Isten és Ige, kinek szava fenséges és rettenetes, az éltet adó és ítélkező Ige szájából kétélű kard jött ki. „És orcája mint a teljes erejében fénylő nap! . . .“ Uram, az oltár és a Tabernákulum Istene, én is leborulok lábad elé, mert az az Isten, aki amott diadalát üli, az is Te vagy, ugyanazon Rejtőző Istenség, kit fátylai alatt imádok.

Ó Jézus arca, ki fenséges vagy és vilámló, mint a déli nap, imádlak hitemben Téged, kit nemsokára soha véget nem érő színről-színre való látásban foglak megval-
lani! Ebben van minden reményem, ez ad erőt ahhoz, hogy áldozatosan szeresselek.

Látni foglak nemsokára! Édes Hír, boldogító Igéret, csodatévő Orvosság! . . .
Miért is késlekednék még e földön, miért keresnék támpontot ideleln, légyen az bár a legszentebb barát szíve?

Látni fogod, ó lelkem, az Istent, ki elragadtatásba ejti választottait, ki saját dicsőségének lendületével ragadja őket a boldogságos Szentháromság legmélyebb titkának magaslatáig és örök pihenést ad azoknak, aki nem láttak és mégis hittek.

Látni fogod az Isten-Embert, ki a végtelen fönségű Atyához vezet, a Fiúhoz, kinek bölcsesége feneketlen mélység és a Szentlélekhez, kinek véghetetlen és kimeríthetetlen kincs a jósága; az Istent, ki Dicsőségének országába és üdvösségének kebelébe rejti övéit! . . .

Oro fiat illud, quod tam sitio! . . . Nyilatkozz meg Istenem, ki az Ostya törékeny fala mögé rejted dicsőségedet! Kedves apostolaid láttak a Szent Hegyen; a fénylő felhőben imádták arcodat, ó igazság Napja; ott akartak házat építeni, ott,

hol jó volt nekik lenniök, hogy soha meg ne haljanak.

*

Ó Rejtőző Istenség, ki jelen vagy ezen az Oltáron, mely előtt ájtatosan leborulok, tudom és hiszem, hogy Te vagy az az Isten, akit János szemlélt elragadottságában; ugyanaz vagy, kivel a Tábor hegyén a szeretettől ittas Péter és a többiek, szinte azt sem tudva már, hogy mit beszélnek, ott akartak maradni mindörökké... Mi után sóhajtozzam tehát? Hiszen bírlak Téged én, ki minden reggel Testedet veszem, ki minden reggel drága Vérednek kelyhéből iszom?...

*Laetatus sum in his.*¹ Ezzel a drága hírrel biztatgatom elmémet; azzal vigasztalom szívemet, hogy felidézem a szent ígérteket: *Et videbitis me,*² igen, látni fogtok engem; viszontlátjuk egymást... Ebben van minden örömünk idelenn, ez a legtökéletesebb öröm, melyben a számkivetés földjén részesülünk: és ezenkívül nincs más öröm.

Addig pedig Úr Jézus, ebben a fehér Ostyában, mely az eljövendő Dicsőség hír-

1. CXXI. zsoltár, 1.

2. János, XVI. 16.

nőke, mint tükörben szemlélem a Te Dicsőségedet, *Gloriam specularantes*; és máris olyan pihentetőnek látom és máris megvéd a föld mind csalóka illúziójával szemben.

Tedd, hogy ez a fátylak mögé rejtőző Dicsőség a Te Képedre alakítson ó Jézusom! Vezessen világosságról-világosságra, el egészen előcsarnokaid küszöbéig; szívem-lelkem remegve kiáltják az élő Isten felé, *da claritate in claritatem*.¹

1. II. Korintusi, III. 18.

HUSZONNYOLCADIK ELMÉLKEDÉS.

Visu Sim Beatus Tuæ Glorïae.

És dicsőségedben dicsérhesselek.

Az én üdvösségem! . . . Az üdvösségem Te vagy, Úr Jézus egyedül. Hívő lelkemnek Te vagy teljesülése már idelenn; de hogy mi lesz odafönn, hol szentől-szembe látom majd arcodat, azt senki sem tudja és senki sem mondta meg: ez Benne rejlı mély titok. Imádom ezt a titkot Jézusom, fátylak mögé Rejtözı Istenség! Csak annyit tudok — és ezt Jánostól, tanítványodtól, kit szeretted — csak annyit hiszek, csak annyit várok, hogy amikor majd meglátunk, Hozzád hasonlókká leszünk, mert látni fogunk Téged olyannak, amilyen vagy. *Cum apparuerit similes Ei erimus, quia videbimus eum sicuti est.*

És hozzáteszi: „mindaz, aki ezen reménységgel van iránta, megszenteli magát, aminthogy ő is szent”.¹ Igen, mindaz megszenteli magát ebben a reménységben, megszabadul mindentől, ami földi, esendő és átmeneti; már idelenn hozzáidomul a dicsőség víziójához, mely vár rá. Mert írva

1. I. János, III. 2—3.

van: „Boldogok a tisztaszívűek, mert látni fogják az Istent“.¹

Hasonmásod leszek, Jézus Krisztus; hozzád hasonlóan dicsőségbe és halhatatlanságba öltözöm, mert látni foglak olyannak, amilyen vagy: minden boldogságom idelelt ez a reménység, mely hitemet táplálja; minden boldogságom odafönt a szeretet, mely nem múlik el soha.

Hozzád leszek hasonló és látni foglak, immár nem a fátylak és képek mögött, de színről-színre és mintegy hasonmásod, *in eadem imaginem transformamur*.² Ó isteni álm! Halandó testem halhatatlanságba, romlandó testem romolhatatlanságba öltözik; lelkem olyan megismerésben egyesül veled, mint amellyel önmagadat ismered, olyan szeretettel egyesül Veled, mint amellyel Önmagadat szereted, ó Bölcsesség, Szeretet! . . . A bűnnek és halálnak nem lesz többé hatalma rajtam; a Te dicsőséged állapotában leszek, én, kit elvezettél az Atya kebelére: Ez a teljes és tökéletes boldogság, *beatis tuae gloriae*. Erre vágyom, amikor Isten arcának látására szomjazom! . . .

*

1. Máté, V. 8.

2. II. Korintusi, III. 18.

És az, ki megvalósítja, előkészíti és biztosítja mindezt, Te vagy, az oltár Ostyája, Rejtőző Istenség, kit leborulva és könyörögve imádok, *Adoro Te devote latens deitas!* . . .

Boldog vagyok, *beatus!* . . . Igaz hát, Jézusom? Boldog leszek, mert hogy egykor a dicsőség ragyogásában Hozzád legyek hasonló, azon voltam, hogy idelelni is hasonlítsak rád az Ostya alázatosságában és sötétségében, az Ostyában, melyet hitemben imádtam; *credo quidquid dixit!* . . .

O sacrum convivium! Ó igen, ez a földi szent lakoma zálog; az eljövendő dicsőség záloga, *futurae gloriae pignus!*¹ Aszerint látogass meg Uram odafönt önmagad képében, hogy mennyire tisztellek idelelni a Szent Ostya előtt. *Sic nos tu visita, sicut te colimus!*²

Boldog vagyok! *Beatus!* . . . Itt nem látlak olyanak, Rejtőző Istenség, amilyen valósággal vagy; ezért vagyok szomorú. De Te azt akarod, imádandó Mester, hogy szinte felvegyem földi szokásaidat az oltár előtt, ahol bemutatlak és fogadlak eljövendő boldogságom lényeges feltételeként.

Azt akarod, hogy mint az Ostya oly tiszta és szeplőtelen legyen a lelkem; azt

1. Úrnapi antifóna.

2. *Sacris solemnis* Úrnapi himnusz.

akarod, hogy mint a Tabernákulumba rejtőző Ostya, elrejtőzzem Beléd, hogy csak szín, járulék legyek, melyben a Rejtőző Istenség rejtezik. Azt akarod, hogy mint az Ostya, mely kiszolgáltatja magát és tűri, hogy minden elvégeztessék rajta, én is hőiesen engedelmes és megadó áldozat legyek Isten dicsőségére, lelkek üdvösségére; azt akarod, hogy a szentáldozás pillanatában odaadásomat, megsemmisülésemet egyesítsem a tieddel, Uram. Tedd, hogy úgy legyen!

Akkor Uram, minden reggel megragadsz engem papjaid kezével, amikor Ők kezükbe vesznek Téged; akkor a szentmisén Téged is, engem is bemutatnak majd és Te ott fönny, magasztos Oltár az örök Atya fensége előtt, magaddal viszel szent Angyalod szárnyán legmagasabb felmagasztaltatásodra és így leszek én Általad, Veled és Benned az Atya tisztessége és dicsősége a Szentlélek szeretetében. Ez az én boldogságom, *beatus tuae gloriae*, erre vágyom egyedül! . . .

*

De mindez már itt a földön is megvalósul, még akkor is, ha úgy érzem, hogy ég felé emelkedem és vágyakozom, egyre csak vágyakozom, *quod tam sitio* . . . mit

mondjak még? . . . Nincs mit mondanom, csak hihetek, remélhetek és szerethetek, csak elérhetek Isten előtt, kit imádok, beleolvadhatok a szent Ostyába, a Rejtőző Istenbe. Hallgatok tehát és figyelek a csendben.

A Szentlélek, ki szívem mélyén kiált és az Egyház, a Bárány jegyese, így szólnak Jézus Krisztushoz a dicsőség Királyához, ahhoz, ki minden boldogság oka: jöjj! *Et spiritus et sponsa dicunt: veni.*¹

„És aki hallja, mondja: jöjj“ és kérje a Szentlélekkel és az Egyházzal, „és aki szomjazik, jöjjön“.² Az, aki boldogságra éhes, boldogságra szomjas, jöjjön és lakozzék jól és oltsa szomját az élő vizek forrásában, mely az új Jeruzsálemet öntözi; sietve jöjjön és emelkedjék fel Jézus Krisztusig.

„Mindnyájan szomjuhozók! jöjjetek a vizekre; és akiknek nincs pénzetek, siesetek, vegyetek és egyetek; jöjjetek el, vegyetek pénz nélkül és minden csere nélkül bort és tejet“.³ Ingyenesen jön hozzám a boldogság, melynek neve Jézus, a szent Ostya Jézusa.

Csend! „Azt mondja, aki ezt bizonyítja,

1. Jelenések könyve, XXII. 17.

2. Jelenések könyve, XXII. 17.

3. Izaiás, LV. I.

a hűség Tanu" azt mondja mindnyájunknak: „igen, jövök, csakhamar! . . .”¹ Mert megígérte: „Aki eszi az én testemet és issza az én véremet, annak örök élete legyen és én feltámasztom őt az utolsó napon”.²

„Amen, jöjj Uram, Jézus!”³ Igen, nincs más csak ez, Te, Te egyedül, én Jézusom . . . Jöjj, *veni et noli tardare!* . . .⁴ Egyet kívánok csupán: meg akarok szabadulni testedtől, hogy lássalak és veled maradjak, ó Rejtőző Istenség, akit imádok . . . *Adoro Te . . . Amen.*

1. Jelenések könyve, XXII. 20.

2. János, VI. 40.

3. Jelenések könyve, XXII. 20.

4. Adventi liturgia.

ZÁRSZÓ.

Római Szent Franciska, a szentéletű özvegy, egyszer szentáldozás után egy óra hosszat tartó elragadtatásba esett és a következő kinyilatkoztatást nyerte.

„Valami igen nagy világosságba vezettek — meséli — és onnan egy még sokkal fényesebbe. Ott egy csodálatos szépségű Tabernakulumot láttam; három kis pad állt a Tabernakulum előtt. A Tabernakulumon vakító fehérségű bárány feküdt. Egyszerre csak három csapat fehér bárányt láttam amint jöttek és a bárány látára boldogan örvendeztek. És a bárány elé érve térdet hajtottak, nagy kedvességgel köszöntötték őt, majd leültek a kis padokra a Tabernakulum előtt.

És akkor hallottam amint a bárány édes gyengédséggel megszólalt: „Én vagyok a szeretet, ki először is a Mennyei haza pompás gyümölcsseinek illatával töltöm meg a lelkeket. Azután megízleltem a lélekkel a gyümölcsök ízét és zamatját. Ezzel

az ízzel és zamattal elszakítom őt a földi örömöktől és felgyujtom szívében az én szeretetem lángoló tüzeit. És akkor a szegény kis lélek mindent elkövet, hogy megtalálja azt, aki ilyen nagy lánggra lobbanott. Ezért azután kifosztja magát, megálázkodik és megtöri saját akaratát. Szakadatlanul lelkében búvárkodik és hajlamait vizsgálja; tisztogatja kívánságait. Végül mindennek engedelmesen aláveti magát, hogy egyesülhessen szívének szerelmével...

Mindenki, aki szomjas, jöjjön és igyék!

Ezalatt a Tabernakulumon fekvő szép bárány pillantásával és mozdulataival hívogatta magához a bárányokat, hogy igyanak a keblén tátongó nagy sebből.

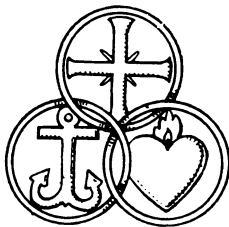
És a kis báránykák boldogan szaladtak és megittasodtak a drága kútból..."

És Szent Franciska, akit szintén magához hívott a bárány, meglátta, hogy a kút nem más, mint egy végtelen világosságban ragyogó szakadék. Nem érte be azzal, hogy szomját oltsa; egészen el akart merülni benne. De egy láthatatlan erő nem engedte. Minél tovább szemlélte a fénylő szakadékot, annál erősebb lett benne a vágy, hogy belevesse magát és annál erősebben küzdött az ellen az erő ellen, mely ebben meg akarta akadályozni. És akkor

hallotta, amint a bárány így szólt hozzá:

„Én vagyok a szeretet, ki hangosan kiáltom: mindenki, aki szomjas, jöjjön hozzám és igyék! Megenyhítem azokat, akik meghallják hívásomat. Azért hasítottam fel szívemet, hogy mint vendégfogadóba, úgy fogadhassam őket.”

A megboldogult az Úrnak 1431. évében július 22-én nyerte ezt a kinyilatkoztatást, azon a napon, melyen az egyház Magdolna ünnepét üli, a bűnös asszonyét, ki a szent Ostya irgalmában Szeráffá változott...

TARTALOM

Előszó	9
Theológiai szintézis	11
I. Isten imádása	13
1. elmélkedés. <i>Adoro Te Devote Latens Deitas.</i> Rejtező Istenség hit- tel áldalak	14
2. elmélkedés. <i>Quae Sub his Figuris Vere Latitas.</i> Ki valóban elrejtézel, itt bor s kenyér alatt	19
3. elmélkedés. <i>Tibi Se cor Meum Totum Subjicit.</i> Szívem Teelőtted meg- alázkodik	24
4. elmélkedés. <i>Quia Te Contemplans, Totum Deficit.</i> Mert ha Téged szem- lél, megfogyatkozik	30
II. Istenhez való símulás	35
5. elmélkedés. <i>Visus, tactus, Gustus in te fallitur.</i> Szám, kezem, látásom Benned fennakad	36
6. elmélkedés. <i>Sed Auditu Solo Tuto Creditur.</i> Bizton hitem mégis hal- lásból fakad	40

7. elmélkedés. <i>Credo Quidquid Dixit Dei Filius.</i> Hiszem mind, amit szól Istennek Fia	45
8. elmélkedés. <i>Nil Hoc Verbo Veritatis Verius.</i> Nincs igazabb, mint az igazság szava	50
III. Isten megvallása	55
9. elmélkedés. <i>In Cruce Latebat Sola Deitas.</i> Rejté a keresztfá Istenségedet	56
10. elmélkedés. <i>At Hic Latet Simul Et Humanitas.</i> Itt az emberség is elrejtezkedett	61
11. elmélkedés. <i>Ambo Tamen Credens Atque Confitens.</i> Mind a kettőt vallván és hittel hívén	65
12. elmélkedés. <i>Peto Quod Petivit Latro Poenitens.</i> Mit a jobb lator kért, azért esdek én	71
IV. A lélek Istenre bizza magát	77
13. elmélkedés. <i>Plagas Sicut Thomas Non Intueor.</i> Sebeit Tamással nem szemlélhetem	78
14. elmélkedés. <i>Deum Tamen Meum Te Confiteor.</i> Te vagy mégis, vallom, Uram Istenem	83
15. elmélkedés. <i>Fac Me Tibi Semper Magis Credere.</i> Tedd, hogy mindig jobban higgyek Benned	88

16. elmélkedés. <i>In Te Spem Habere, Te Diligere</i> . Tebenned remélek, és szeresselek	93
V. A lélek Isten után éhezik	99
17. elmélkedés. <i>O Memoriale Mortis Domini</i> . Uram halálának szent emlékjele	100
18. elmélkedés. <i>Panis Vivus, Vitam Prestans Homini</i> . Életet adó Zálog, élet Kenyere	105
19. elmélkedés. <i>Praesta Meae Menti De Te vivere</i> . Hogy Belőled éljen, késztesd lelkemet	110
20. elmélkedés. <i>Et Te Illi Semper Dulce Sapere</i> . Soha ne feledjem édességedet	115
VI. Istenben való megtisztulás	121
21. elmélkedés. <i>Pie Pellicane, Jesu Domine</i> . Kegyes pelikánunk, égi szeretet	122
22. elmélkedés. <i>Me Immundum Munda Tuo Sanguine</i> . Véredben, tisztáltant, moss meg engemet	127
23. elmélkedés. <i>Cujus Una Stilla Salvum Facere</i> . Egy cseppje elég, ha a mérlegbe hull	132
24. elmélkedés. <i>Totum Mundum Quit ab Omni Scelere</i> . Az egész világnak bűnváltságául	137

VII. Boldogság Istenben	143
25. elmélkedés. <i>Jesu, Quem Velatum Nunc aspicio.</i> Jézus, most csak arcod fátylát láthatom	144
26. elmélkedés. <i>Oro, Fiat Illud Quod Tam Sitio.</i> Kérlek, Uram, add meg, mire szomjazom	149
27. elmélkedés. <i>Ut Te Revelata Cernens Facie.</i> Boldogan láthassam egykor színedet	154
28. elmélkedés. <i>Visu Sim Beatus Tuae Gloriae.</i> És dicsőségedben dicsérhesselek	159
Zárszó	165

I.
AIKANTARAI SZENT PÉTER

**I M Á D S Á G
ELMÉLKEDÉS**

244 oldal, ára 160 P.

II.
VIEREMBERG ÖZSÉB S. J.

**VEZÉRELVEK
TANÁCSOK**

256 oldal, ára 170 P.

III.
DOM VANDEUR

A D O R O T E

176 oldal, ára 110 P.

